

Tự Độ Bất Đắc

Contents

Tự Độ Bất Đắc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	54
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66
11. Chương 11	73
12. Chương 12	80
13. Chương 13	87
14. Chương 14	95
15. Chương 15	100
16. Chương 16	109

Tự Độ Bất Đắc

Giới thiệu

Biên tập: Tiểu PhươngKhoảng vào đầu thế kỷ hai mốt có hai người đồng tính yêu nhau nhưng họ yêu trong âm thầm, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-do-bat-dac>

1. Chương 1

Hôm qua mưa cả ngày, gió thổi khiến cho ô của người đi đường nghiêng trái nghiêng phải. Đi ở trên đường cứ như mang theo quạt điện đặc hiệu.

Giờ học còn chưa kết thúc Hạ tiên sinh đã gửi cho tôi mấy tin nhắn, bảo tôi phải đi đón anh, đón thì đón đi.

Lúc tôi mạo hiểm mưa gió vội vã chạy đến trường học, anh gọi một cú điện thoại, lại nói mình bị kéo đi hát karaoke.

Tôi đứng dưới mái hiên tầng dạy học, bây giờ là hơn năm giờ tối, người trong vườn trường chỉ còn lác đác. Gió thổi qua lại kéo căng quần áo, thật là lạnh. Tôi nghe anh ý vị mà nói xin lỗi mình, hỏi tôi có muốn đến đó hay không.

Không cần đâu.

Tôi không tốt bụng nói như vậy, nhất định phải nghe thấy anh khép nép nói xin lỗi mình mới thôi. Tôi vẫn không nói gì. Thẳng đến khi anh nóng nảy, nói, bảo bối, em chờ ở đó, anh lập tức qua.

Tôi bỗng chốc không nói. Kỳ thực tôi thật sự không tức giận, chỉ là nghĩ rằng thanh âm của anh trong tiếng mưa rất êm tai, thoải mái đến tận đáy lòng. Nhịn không được mà đùa anh thêm vài câu. Nhưng tôi cũng không ngăn cản anh qua đây, anh dùng ngữ khí như vậy, trong lòng tôi thoáng cái đã mềm mại đến không chịu được, đặc biệt muốn lập tức gặp được anh.

Hạ tiên sinh rất nhanh đã đến, vì không bụng dạ, cả người ướt đầm. Tôi nhìn anh giống như con cún lớn bị ướt như chột lệt, thoáng cái bật cười.

Em cái tên không tim không phổi này. Anh nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Tôi vừa cười vừa cầm ô che trên đầu anh.

Cho anh lần sau không dám vứt tôi ra ngoài phóng túng.

2.

Điều hòa trong nhà bị hỏng. Cả hai chúng tôi đều là mấy kẻ thích kéo dài đến cuối, tôi nghĩ dù sao mùa xuân đến rồi, cũng sẽ không lạnh, thôi thì để mùa hè nóng thì đổi cái khác sau. Tôi đoán chắc hẳn anh cũng nghĩ như vậy.

Kết quả liên tục nửa tháng trời vẫn trong xanh, nhìn nhiệt độ một tuần nay hiển thị trên màn hình di động vẫn loang quanh là mấy nhiệt độ đó. Hôm nay nhiệt độ lạnh nhất trong tuần.

Cơm nước xong, hai chúng tôi cùng nằm trên giường.

Tôi chui vào trong lòng Hạ tiên sinh, nhét bàn tay lạnh lẽo của mình chui vào trong cổ anh.

Em làm gì đó!

Lạnh

Nhìn em yếu ớt kia, đến phòng bếp lấy cốc nước nóng mà úp.

Không muốn đứng lên, cho em úp vào đi mà.

Tôi xấu tính bán manh. Tôi nghĩ một đại lão gia như mình bán manh cũng quá buồn nôn, thế nhưng anh thích, tôi liền không hề áp lực mà làm.

Được rồi, được rồi, đến đây, chà đạp anh đi.

Anh bày ra kiểu dáng lợn chết.

Tôi vui tươi hơn hở, không chút lưu tình xốc lên vạt áo đem tay nhét vào cái bụng mềm mại của anh. Cảm giác anh hơi run run một chút.

3.

Hạ tiên sinh động một tí là nói tôi là công chúa nhỏ của anh. Tôi đâm một cái vào ngực anh, anh lão đà lão đảo, nhưng mà đến chết không chừa.

Tôi hỏi anh vì sao lại kêu thế.

Bởi vì em có trái tim thiếu nữ rất nặng a.

Có ý gì?

Tâm tư tình tứ, đa sầu đa cảm. Em xem em coi quyển sách này cũng có thể khóc thành như vậy.

Kỳ thực mỗi lần anh gọi công chúa nhỏ trong lòng tôi rất ngọt ngào, nhưng tôi lại không muốn anh nghĩ tôi như con gái.

Không cho gọi thế!

Công chúa nhỏ Công chúa nhỏ

Ngậm miệng anh lại.

Giận à?

Được được được, không gọi nữa. Hôm nay anh muốn ăn cá.

...

4.

Thích viết những đoạn ngắn về sinh hoạt của chúng tôi. Anh chưa từng thấy. Tôi rất xấu xa nghĩ, chờ ngày nào đó chúng tôi thật sự chia tay, nhất định phải đem mấy bản đó lưu lại cho anh, nghĩ nghĩ khi đó anh có những nét mặt gì, không khỏi cảm thấy sáng khoái lại đau lòng.

Thực sự có ngày đó không?

Cuộc sống như vậy rất hư ảo, tôi không nhìn thấy điểm cuối.

Nếu như thật sự có ngày đó, người tan vỡ trước tiên nhất định là tôi.

5.

Hạ tiên sinh luôn luôn ghét ăn trứng gà luộc, nói nó có mùi tanh.

Tôi mỗi lần bắt anh ăn bữa sáng, anh đều bí mật nhét lòng đỏ trứng cho tôi. Có một lần anh thừa dịp tôi không chú ý liền nhét tất cả vào trong miệng tôi, tôi đầu tiên là bị nghẹn, sau đó bị sặc. Lòng đỏ trứng bị vỡ thiếu chút nữa phun từ lỗ mũi ra ngoài. Khó chịu đến ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Nhìn dáng vẻ vừa hối hận lại yêu thương của anh, tôi không nhìn được xì cười một cái, văng trứng khắp mặt anh.

Em sao lại ngốc thế cơ chứ.

Khụ khụ, anh biến đi!

Sau này đừng luộc trứng gà nữa.

Nghĩ hay quá ha, khụ, sang mai anh ăn hai quả.

6.

Ngày hôm qua nghe xong một bài hát.

Cho dù muôn ngàn yêu thương đều là thật,

Lại không ngăn nổi hiện thực tàn nhẫn.

Hai bên chân thành nói hết tương tư,

Duyên định cả đời tại nơi đây.

Trên đời này nhiều thơ tương tư như vậy, nhưng vẫn mãi không nói được hết.

Có người nói, mỗi người đều là một nửa, hai người mới có thể hợp thành chính thể. Cho nên mỗi người đều là cô độc, đều đang tìm kiếm lẫn nhau.

Tôi cảm thấy thật đáng buồn, mặc dù đã tìm được rồi, anh vẫn là anh, mà không phải tôi.

Tựa như mỗi khi tôi nhìn thấy anh, nhưng vẫn còn đang tương tư. Là vô cùng vô tận. Huống chi, chúng tôi còn không biết có thể ở cùng một chỗ bao lâu. Nếu có gì đó muốn bắt buộc chúng tôi tách ra, là rất dễ dàng.

Cổ nhân so sánh tình như sợi tóc, cũng không phải không có đạo lý.

Hạ tiên sinh luôn luôn rất ngăn nắp, anh xoa xoa đầu tôi.

Em lại làm sao vậy?

Em khó chịu.

Khó chịu chỗ nào?

Đây này. Tôi chỉ chỉ đôi mắt. Hình như có gì bay vào.

7.

Trước mặt người ngoài, tôi gọi Hạ tiên sinh là Hạ ca.

Khi chúng tôi ở một mình với nhau, tôi gọi anh Hạ tiên sinh.

Ở trên giường, tôi gọi anh là chồng.

Nhớ kỹ lần đầu tiên chúng tôi đến cửa hàng mua quần áo, tôi cứ Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh mà gọi, anh kéo tôi vào phòng thử đồ, chặn tôi lại. Rất hung hăng mà uy hiếp tôi không được gọi như thế.

Tôi đoán rằng anh không dám làm gì tôi, một bên cười còn một bên hung hăng gọi.

Thẳng đến khi anh lấy vật gì đó cứng cứng đâm vào người, tôi thoáng cái im bật.

Sau đó tôi hỏi anh vì sao không thích tôi gọi anh như thế.

Anh nói như vậy có vẻ chúng ta rất xa lạ.

Tôi còn cười đùa nói, chúng ta vốn đã rất xa lạ a.

Anh liền giả bộ muốn đánh tôi. Gọi chồng mau!

Tôi chỉ gọi như thế ở trên giường, anh đặc biệt thích. Tôi thấy vô cùng thỏa mãn.

8.

Hạ tiên sinh nói muốn giảm béo. Tôi làm cơm tối cũng không ăn, còn làm dáng mà nâng tạ tay.

Anh không tính là béo, trên người không có cơ bắp, nhưng mà cao cao trắng trắng, cơ thể cao lớn, khí lực rất lớn. So với anh, tôi quả thực gầy yếu hơn rất nhiều.

Anh luôn luôn lười muốn chết, tôi cười anh thích tự dày vò mình, đều đã ở cùng một chỗ với tôi lâu như vậy, muốn ghét bỏ tôi đã sớm ghét bỏ rồi.

Anh nghiêm trang nói em không hiểu đâu.

Tôi hỏi anh chịu kích thích gì, hay là muốn đi quyến rũ ai.

Vốn chỉ là nói đùa, anh lại không trả lời, như trước một mình hăng say luyện. Khó có được chăm chú như thế.

Trong lòng thoáng cái lạnh lẽo, tôi yên lặng mau chóng thu thập chén bát, đeo tai nghe nằm trên giường đọc sách.

Tôi thực tế cái gì cũng không nhìn nổi, điện thoại còn đang phát bài “Việt Nhân ca”. Con người tôi có khuynh hướng tự ngược, càng cái gì không thể chạm vào tôi càng muốn chạm. Phải tận mắt thấy chính mình đầu rơi máu chảy vẫn không bỏ qua.

Tôi không sợ anh vứt bỏ tôi, không chỉ là bởi vì tin tưởng tình cảm của anh, càng bởi vì sâu trong lòng tôi từ lâu đã phác họa ra hàng ngàn tình cảnh như vậy.

Sinh mệnh ngắn như khói hoa như hoa quỳnh, may mắn có thể cùng anh những năm đó.

Tôi đã nghĩ, tôi có thể tự lo liệu được.

9.

Tôi từng viết qua, gặp được Hạ tiên sinh chính là tất cả may mắn của mình.

Cùng Hạ tiên sinh một chỗ đã tiêu hết tất cả tình cảm của tôi.

Cho nên tôi đáng bị như vậy. Ai bảo tôi tham lam như thế.

10.

Ngày hôm nay trở về nhà một chuyến. Là sinh nhật một người bạn tốt ở cao trung, tiện thể tổ chức tụ họp lớp một lần. Nói là bạn tốt, tốt nghiệp xong cũng không còn liên lạc nữa, chỉ là lúc đó coi như tốt mà thôi. Hắn thi vào một trường cao đẳng tầm trung, sau khi tốt nghiệp lập tức ra xã hội dốc sức làm việc, không biết hiện tại thế nào.

Tôi luôn luôn không tham gia mấy loại hoạt động thể này, chỉ là không chịu nổi thịnh tình, vừa vặn tôi cũng đã lâu rồi chưa về nhà.

Đối với mẹ vẫn luôn luôn cảm thấy hổ thẹn, bà không biết chuyện của tôi, tôi cũng không dám nói. Tôi biết bà nhất định không chấp nhận nổi.

Mẹ thấy tôi trở về rất cao hứng, hăng hái hỏi tôi chuyện ở trường, tiền có đủ hay không, bài học thế nào. Không hỏi tôi chuyện bạn gái khiến tôi cảm thấy rất vui mừng. Phỏng chừng trong mắt bà tôi vẫn còn là trẻ con a.

Chỉ có ba năm, rất nhiều đồng học cao trung tôi đã không nhớ nổi, bất quá khi đó tôi luôn luôn là người vô hình trong lớp, người nhớ không nổi tôi phỏng chừng còn nhiều hơn.

Có điều may là mị lực của lớp trưởng không giảm, tụ hội để hắn chủ trì rất nhanh liền có màu sắc.

Từ khi cùng Hạ tiên sinh ở cùng một chỗ, cuộc sống của tôi vẫn luôn xoay quanh anh, rất lâu rồi vẫn chưa nao nhiệt như vậy.

Ăn cơm xong mọi người rất tự nhiên đề nghị đi hát karaoke, tôi xem thời gian còn sớm, liền đi theo.

Đồng học có sinh nhật hôm nay vẫn rất chú ý tâm tình của tôi, tôi nghĩ chúng tôi hình như lại trở về khoảng thời gian chép bài tập của nhau. Ở trên ghế lô KTV, hấn đưa điện thoại cho tôi.

Chúng tôi ngồi xỏm ở trong góc, hấn thuần thực mà đốt một điếu thuốc.

Vào xã hội rồi mới thấy trường học tốt, gặp mấy người các cậu đích thực làm người khác thật ước ao.

Tôi không đáp.

Cậu gần đây khỏe chứ?

Rất tốt.

Ai, mệt tôi vẫn còn nhớ nhưng cậu.

Tôi theo bản năng mà cảm thấy hấn giống như tôi.

Là Liễu Y, cô ấy vẫn còn thăm mền cậu nha, lúc đó cậu đừng xem bề ngoài tôi tốt với cậu như vậy, kỳ thực trong lòng hận cậu muốn chết.

Tôi cảm thấy dễ khóc dễ cười. Tôi thế nào không biết.

Cậu xem cậu đi, chính là cái bộ dạng ngốc nghếch này của cậu, tôi lúc đó mới không nhẫn tâm đánh cậu.

...

Ai Ai bảo cậu lớn lên trắng nõn a, khẩu vị của mấy cô nàng hiện tại đều giống như cậu vậy.

Thế vì sao hiện tại lại nói cho tôi biết.

Nhìn cậu vẫn là bộ dáng ngốc nghếch đó đi.

Hắn yên lặng bóp tắt điều thuốc. Vỗ vỗ vai tôi.

Cậu ở lớp học vẫn là quan hệ với tôi tốt hơn một chút, sau này có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi, tôi có thể giúp được cậu một chút.

Tôi gật đầu. Trong lòng rất cảm tạ hắn.

Đi thôi.

2. Chương 2

11.

Hạ tiên sinh kiên trì rèn luyện một tuần cuối cùng tuyên bố sụp đổ. Anh không phải là một người có thể kiên trì, tôi sớm đã biết.

Vuốt vuốt bụng anh so với trước đây cứng hơn một chút, tôi lại nghĩ thật đáng tiếc.

Nếu không anh luyện nữa đi.

Không phải em sợ anh ra ngoài quyến rũ ai sao.

Thật vất vả mới có chút hiệu quả, bỏ đi rất đáng tiếc.

Không phải em nói anh là dạng gì em đều thích mà, vậy cứ như thế đi.

Em tốt xấu ngũ quan đầy đủ, thẩm mỹ bình thường, nếu như anh béo thành lợn em khẳng định mang anh đi bán đổi tiền.

Hạ tiên sinh căn bản không để ý tới tôi, giống như lợn chết bất động.

Hai ngày trước vì sao đột nhiên muốn giảm béo?

Ngày đó quay về ký túc xá, mấy người Viên tử chê anh béo, so anh với em, nói em gầy hơn. Nói, Hạ tiên sinh liền giống như một chú chó lớn, hai mắt phát ra ánh sáng vừa tức giận lại tủi thân.

Tôi quả thực không biết nên an ủi anh thế nào.

12.

Thời gian gian nan nhất của mùa xuân là mưa dầm đã đi qua. Nhiệt độ bắt đầu tăng lên, trong không khí bắt đầu bay bay một ít loại thực vật giống như sợi bông.

Hạ tiên sinh da dày thịt béo, tôi cũng không rõ vì sao anh lại dị ứng với loại sợi bông này.

Anh mang khẩu trang loại tám đồng một cái, hai mắt đỏ ngầu, đánh cái hắt xì. Giống như du hồn lượn qua lượn lại quanh người tôi.

Được rồi, hai ngày này em xin nghỉ giúp anh, anh cứ nằm trên giường nghỉ đi.

Anh vui vẻ. Chuyện đương nhiên tiếp nhận chăm sóc của tôi.

Tay không đứt chân không gãy còn sai bảo tôi làm cái này làm cái kia. Nấu xong cơm, rửa xong bát, lau xong nhà, vừa muốn đi tắm, anh lại muốn tôi đi pha sữa bò cho mình. Tôi tức giận đến muốn cầm chén nước đập anh.

Anh mau chóng mở hai cánh tay ôm tôi vào trong ngực. Dùng ngữ khí sủng nịch hỏi tôi. Giận à?

Tôi thoáng chốc không còn nóng nảy. Quệt miệng một cái không để ý đến anh.

Được rồi, đùa em thôi.

Anh cười đến chướng mắt, tôi bỗng chốc hôn lên.

13.

Chúng tôi thường xuyên hôn môi. Bởi vì tôi thích.

Lần đầu tiên là tôi hôn trộm anh. Lúc đó nam sinh ký túc xá hẹn một nhóm nữ sinh cùng đi xem cây anh đào. Lúc trở về đã khuya, hai chúng tôi song song ngồi cuối xe. Anh ngủ trên vai tôi.

Tôi khẩn trương đến không thể nhúc nhích. Chỉ cần hơi động cổ là có thể cảm nhận được tóc của anh đảo qua, ngứa đến không chịu nổi.

Hồ hấp của anh rất gần, tôi căn bản không thể thở được. Tôi như đi vào cõi thần tiên mà đếm những nốt đậu trên mặt anh, khắp đầu óc đều đang suy nghĩ một chuyện.

Lúc qua đường hầm tôi liền làm.

Tôi cho rằng anh thực sự đang ngủ, thẳng đến khi tôi hôn anh, tôi cảm nhận được cả người anh cứng lại.

Tôi cũng cứng lại. Cả người trở nên lạnh lẽo, tay chân lạnh buốt. Là cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Ký ức của tôi tựa hồ thiếu hụt từ chỗ này, tình cảnh nan kham đó đều hiện lên rõ ràng trước mắt, mỗi khi nhớ lại kỹ càng, từng chuyện từng chuyện một đều có thể để tôi thể nghiệm được cảm giác khiếp đảm lúc đó thế nào. Giống như đau đớn khi trái tim bị nắm chặt.

Ký ức vui sướng luôn luôn mơ hồ không rõ, không hề khắc sâu.

Hạ tiên sinh không có đứng dậy, anh giống như cái gì cũng không phát sinh, tiếp tục giả bộ ngủ.

Mãi cho đến trường học, vai của tôi đã tê rần. Tôi ngẩng đầu nhìn anh lên lầu.

Sau này Hạ tiên sinh vẫn lấy chuyện này trêu chọc tôi. Đương nhiên, tôi rất vui vẻ khi có thể dùng từ “Sau này”.

14.

Cuộc sống của chúng tôi vẫn rất bình thản, không có gì lãng mạn và oanh liệt, khi tôi ghi tới đây mới chợt nghĩ đến, hóa ra chúng tôi có nhiều chuyện cũ ầm ập như vậy.

Có thể phương pháp này có thể trị được căn bệnh đánh mất ký ức của tôi.

Chúng tôi rất ít tranh cãi ầm ĩ, mỗi lần không phải là tôi thỏa hiệp thì chính là anh cúi đầu. Có thể Hạ tiên sinh cũng giống như tôi, là đang sợ cái gì đó, lại có lẽ là không có.

15.

Tôi vô cùng thích Hạ tiên sinh uống rượu, bước chân của anh lắc la lắc lư, lúc này tôi có thể quang minh chính đại ôm anh, một cánh tay vòng qua lưng anh, nâng thân thể của anh.

Hạ tiên sinh tửu lượng tốt, uống đến sáu phần liền bắt đầu giả say. Anh hồ ngôn loạn ngữ bên tai tôi,

mạnh mẽ dựa sát vào vai tôi.

Người khác sẽ không hoài nghi gì cả. Giống như bình thường tiễn chúng tôi, vỗ vỗ vai tôi bảo tôi chăm sóc anh thật tốt.

Người trên đường rất ít, mấy siêu thị còn mở đèn, gió đêm thổi vào người có chút lạnh. Anh cố ý đặt tất cả trọng lượng lên người tôi, mười ngón tay giao nhau cứ vậy dựa sát vào nhau mà đi.

Hạ tiên sinh cũng sẽ liên miên cần nhằn nói vài câu không quan trọng, tỷ như trong nhà còn có bia hay không, cơm ngày hôm qua ăn không thừa lại chút nào, môn khóa nào muốn treo các loại.

Vui sướng của chúng tôi có vẻ vô cùng nhỏ bé, ái tình cũng có vẻ hèn mọn.

16.

Khi nghỉ hè chúng tôi đều nói dối người nhà, nói không quay về. Kế hoạch đi du lịch của chúng tôi, là tôi đề nghị.

Ngày thu thập hành lý, mẹ của anh tới.

Hạ tiên sinh rõ ràng cũng rất kinh hãi, không biết nên phản ứng thế nào.

Mà dì ngược lại vô cùng thản nhiên, xách một đồng hồ, cười hì hì chen vào cửa. Chào hỏi thân thiết với tôi.

May mắn chỉ là đến xem.

Buổi tối không cần tôi làm cơm, tôi ngồi trước bàn cơm nhưng cả người không được tự nhiên. Dì rất khác Hạ tiên sinh, thân thiết và biết làm mọi việc. Dem tất cả xử lý vừa vặn.

Tôi giống như một người ngoài. Không, tôi là một người ngoài.

Tôi không muốn để Hạ tiên sinh khó chịu, giống như không có việc gì mà đáp lời.

Dì đợi hai ngày liền đi. Trước khi đi, bà kéo tôi như kéo một cô con dâu lén lút đến một bên.

Đương nhiên, không phải thực sự là kéo một đứa con dâu.

Bà nháy mắt về phía tôi tìm hiểu chuyện của Hạ tiên sinh, bài vở bài tập thế nào, có bạn gái các loại hay

không.

Tôi cười an ủi.

Hạ ca rất tốt, học tập chưa từng bị trượt, nào có giống cháu còn chưa qua nổi cấp bốn. Cũng không thấy anh ấy có bạn gái các loại. Bác yên tâm đi.

Ai biết dì căn bản không yên tâm.

Đến bây giờ còn chưa có bạn gái a? Đã hơn hai mươi tuổi rồi, bác còn dự định để nó sau khi tốt nghiệp liền kết hôn đây.

Tôi cười như trước, trong lòng lạnh lẽo đến đáy vực.

Tiểu Tô, cháu giúp bác nhìn, nếu như có bé gái nào tốt thì tác hợp cho nó nhé. Được rồi, lúc nào Quốc khánh tới nhà bác chơi nha.

Tôi đáp ứng.

17.

Thành phố này rất huyền ảo, tôi thích nơi yên tĩnh, nhưng mà tình yêu của chúng tôi cần nơi náo nhiệt để che giấu.

Chúng tôi ở trên xe buýt chen chúc mà nắm tay, mồ hôi trên tay anh dính dính, tôi không thích, nhưng lại không muốn buông tay.

Chúng tôi hào phóng chọn phần ăn của tình nhân, dưới ánh nhìn quái dị của người phục vụ, giả vờ thản nhiên nói cái này rẻ hơn.

Không ai biết chúng tôi.

Một buổi tối, Hạ tiên sinh ẵm tôi vào trong một góc ngõ nhỏ mà hôn môi.

Nụ hôn của anh rất ấm, đâm thẳng vào lòng tôi.

Ánh đèn ngoài ngõ nhỏ chiếu vào ánh sáng yếu ớt, người đi đường lơ mơ qua lại. Chúng tôi đều rất khẩn trương, càng hôn đến mãnh liệt.

Hạ tiên sinh chôn đầu vào cổ tôi thở dốc, một tay ôm tôi, một tay sờ sờ tóc tôi.

Có phải nên cắt rồi hay không?

Tóc của tôi mấy tháng rồi chưa cắt, có vài lọn che mắt mắt.

Không cần, trông rất dễ nhìn.

Thanh âm anh khàn khàn. Tôi ôm lại anh, cảm thấy thế nào cũng không quan trọng.

Để trời sắp xuống đi.

18.

Kéo Hạ tiên sinh đi mua quạt.

Kỳ thực chúng tôi dùng đều là tiền của cha mẹ, thỉnh thoảng kiếm thêm một chút thu nhập thêm. Lúc trước anh làm qua gia sư, tôi bình thường gửi bản thảo, tuy rằng không kiếm được nhiều như anh, nhưng cũng may không tính là quá thấp.

Mùa hè thực sự rất khó khăn, chúng tôi thuê phòng ở tầng một, muỗi nhiều đến khó có thể tưởng tượng.

Mỗi ngày tắm xong phải xịt nước hoa khắp người, tôi còn mua riêng phấn rôm, vỗ khắp tay chân anh, có mùi của trẻ con.

Tắm rửa xong, nhất định phải lôi kéo anh ra ngoài đi một chút. Bởi vì xịt thuốc diệt trùng, mùi đó không mất nửa tiếng thì không tản đi.

Nóng là cái quan trọng nhất. Hai đại nam nhân như chúng tôi thường xuyên nóng đến cáu kỉnh, đến mức muốn nhảy luôn vào đánh đối phương.

Hạ tiên sinh có một đồng tật xấu. Mùa hè càng nhiều.

Bít tất không giặt, còn thường xuyên vứt bừa. Quần áo chất đống một chỗ mặc nó có mùi. Trách đến muốn chết, ai kêu cũng không ra ngoài,

Tôi mỗi lần sắp bùng nổ, anh chỉ cần nói hai câu liền dỗ cho tôi nguôi giận. Hai chúng tôi đời trước nhất định là kẻ thù. Tôi giết cả nhà anh, cho nên đời này anh tới tìm tôi đòi nợ.

3. Chương 3

19.

Tôi và Hạ tiên sinh luôn luôn rất có ăn ý. Chuyện lúc trước mẹ anh mời tôi đến chơi vào dịp Quốc khánh, chúng tôi gần như đồng thời đều quên, cũng không có mở miệng.

Ngày mừng một tháng mười, anh về nhà anh, tôi về nhà tôi.

Nhìn thấy mẹ, tôi phảng phất như thấy mẹ Hạ tiên sinh. Vội trước vội sau, hỏi han ân cần. Cha mẹ trong thiên hạ hẳn là đều có tấm lòng như nhau.

Mẹ, con trai nhất định phải ở cùng một chỗ với con gái sao?

Thế nào, muốn tìm bạn gái hở. Chớp mắt con đã lớn như vậy rồi, nếu con thích đưa con gái nào, mẹ đều không phản đối. Mang đến cho mẹ nhìn là được.

Còn con trai?

Cũng được a. Chỉ cần là bạn con thì đều được.

Tôi không nhắc lại nữa. Có lẽ trong mắt mẹ tôi ngay cả đồng tính luyến là cái gì cũng không biết.

Bà đối với tôi ngày càng cẩn thận, rất sợ nói gì chạm đến tôi. Những nếp nhăn trên mặt và đôi mắt đục ngầu khiến tôi không dám nhìn thẳng vào mẹ.

Những ngày nghỉ này tôi trải qua rất hỗn độn, mỗi ngày miên man suy nghĩ hoặc là ngây người.

Tôi rất nhớ Hạ tiên sinh.

20.

Hạ tiên sinh nói muốn dạy tôi tiếng Anh.

Kỳ thực anh so với tôi cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân, cấp bốn còn thi lại mất hai lần. Đương nhiên so với tôi thì tốt hơn, tôi chuẩn bị sắp thi lại lần ba.

Mua một quyển từ điển, một quyển ngữ pháp còn có một chồng bài thi.

Mỗi ngày viết cho anh năm mươi từ đơn, sai một chữ thì sẽ trừng phạt.

Tôi hỏi anh nghiêm phạt cái gì. Việc nhà đều là do em làm, còn có thể thế nào.

Vậy phạt em một ngày không thể động vào anh.

Tôi cười nhạt, anh xác định không phải phạt chính anh.

Anh lập tức kéo tôi qua, hung hăng vò tóc tôi. Chà đập một phen.

Vậy phạt em đâm lưng cho anh một giờ.

Ác độc thế!

Đây là đang nghiêm khắc thúc giục em.

Hạ tiên sinh tính toán thật tốt a, đều là chuyện có lợi cho anh.

Nếu như em làm đúng toàn bộ, anh sẽ thỏa mãn một yêu cầu của em. thế được rồi chứ.

Được!

Hạ tiên sinh cuối cùng thiếu tôi ba yêu cầu.

21.

Hạ tiên sinh lúc nói mang một chút khẩu âm, giống như giọng Tô Châu, mang một chút âm điệu mềm mại. Đừng nhìn anh vóc người cao lớn, thanh âm lại thanh thúy êm tai như chuông gió, nhưng vẫn mang chút khàn khàn.

Anh có lúc sẽ nói thô tục, là lúc học sơ trung, mắng người mắng đến đâu ra đó.

Tôi không chịu được người miệng đầy lời thô tục, ngoại trừ anh.

Ngữ điệu mềm mại phối hợp với thanh âm thanh thúy nói thô tục, hết lần này tới lần khác làm cho người

ta không tài nào tức giận được, giống như là bị trêu chọc.

Anh thường xuyên vừa làm, vừa nói “Ta X”, động tác rất ra sức. Làm xong rồi thì quay lại xin lỗi tôi, nghĩ là làm tổn thương tự tôn của tôi.

Kỳ thực tôi rất hưởng thụ, tôi nghĩ đại khái là do tôi có khuynh hướng tự ngược. Đương nhiên chỉ giới hạn là người trước mắt này.

22.

Cùng Hạ tiên sinh một chỗ đã được ba năm.

Giống như mọi ngày, tôi sớm tan học trở về nấu cơm. Đi ngang qua chợ rau thấy có cá chép còn tươi, mua một con.

Anh luôn luôn đúng giờ, nghe mùi cơm liền bước vào cửa nhà.

Hạ tiên sinh cũng không làm cơm, tôi cũng thỏa mãn chủ nghĩa đại nam tử của anh.

Anh buông cặp liền nhào tới trước bàn cơm. Vừa kêu đói vừa nhét đủ thứ vào miệng.

Tôi rất bất đắc dĩ.

Tắm rửa xong, tôi ôm tài liệu ngồi nhìn. Anh đột nhiên rút đi tài liệu của tôi, xoay người một cái chặn tôi lại, hôn tôi.

Kỷ niệm ba năm vui vẻ, bảo bối!

Tôi cũng sờ.

Hạ tiên sinh luôn thế này, khiến tôi vừa yêu vừa hận.

23.

Ngày hôm nay khó có được cùng bằng hữu ra ngoài đi ăn. Là sinh nhật của Lý Tử. Nói là sinh nhật, kỳ thật cũng chỉ là mượn danh nghĩa để mọi người tụ họp với nhau mà thôi.

Tôi và Hạ tiên sinh ở bên ngoài hơn nửa năm, bọn họ cũng rất khó nhìn thấy chúng tôi.

Chỉ biết là quan hệ của chúng tôi rất tốt, không biết cụ thể thế nào.

Hai người các cậu thế nào vẫn chưa có bạn gái a, đều chuẩn bị làm hòa thượng à.

Tôi sợ nhất loại vấn đề thế này, quả nhiên bản thân vẫn không thể tránh khỏi.

Hạ tiên sinh nói mấy lời thô tục cùng bọn họ trêu ghẹo, tôi làm không được.

Hạ ca anh thâm tàng bất lộ a, thử qua chưa?

Hạ tiên sinh ý tứ không rõ mà cười cười. May là anh không nhìn tôi, bằng không lúc trở về tôi chắc chắn sẽ trở mặt.

Tôi xem tiểu Tô cậu khẳng định là còn non!

Tôi không nói lời nào, sắc mặt nhịn không được khó coi. Hạ tiên sinh cúi đầu uống rượu, thấy không rõ vẻ mặt.

Được rồi được rồi, không nói nữa, tiểu Tô khẳng định đang xấu hổ.

Lúc trở về, hai chúng tôi đều không nói chuyện.

Tôi có thể hiểu anh, nhưng vẫn như ghen ở cổ họng, khó chịu đến cả người rét run.

Sau khi về nhà, khi tắm tôi không nhịn được khóc. Nước nóng chảy xuống mặt hòa với nước mắt. Thế giới này có chơi ma túy, đánh bạc, chơi gái, duy nhất khiến cho người khác không khoan dung được chính là đồng tính luyến.

Người như tôi, ngay cả lời cầu khẩn cũng không truyền được đến tai Thượng Đế.

24.

Về việc vì sao tôi gọi Hạ tiên sinh là Hạ tiên sinh.

Bởi vì hai chúng tôi trong mắt người ngoài là riêng biệt, chỉ có chúng tôi biết, chúng tôi là một thể. Chúng tôi là người thân mật nhất của nhau trên thế giới này.

Đây là bí mật không nói giữa tôi và Hạ tiên sinh, chúng tôi đều giấu đối phương.

Sau này có một ngày chúng tôi gặp nhau như người xa lạ, tôi sẽ nói với anh một câu: Hạ tiên sinh. Anh cũng sẽ nhớ rõ quá khứ của chúng tôi như rõ ràng trước mắt, đến chết cũng không thể quên được.

25.

Cấp bốn cuối cùng cũng qua, mà Hạ tiên sinh thi cấp 6 không ngoài dự đoán bị trượt.

Lập tức liền chào đón năm mới, qua nửa năm nữa chúng tôi sẽ tốt nghiệp.

Vị giác trì đường xuân thảo mộng, giai tiền ngô diệp dĩ thu thanh.

(trích từ bài thơ “Ngẫu thành” của Chu Hy, đại ý: chưa kịp tỉnh giấc mộng ngày xuân, lá ngô đồng trước thềm đã rụng đầy tiếng thu.)

Ngày qua chưa kịp đếm, tôi cũng đã trong hoảng hoảng hốt hốt mà đi đến được đây, nhanh đến mức làm cho con người ta kinh hãi.

Tựa như ôn tồn trước ly biệt, cầu vòng trước bão tố.

Con người của tôi trông gà hóa cuốc, cả đời đều không thể an tâm.

26.

Chuyện cuối năm đặc biệt nhiều. Chúng tôi rất cực không thể mỗi ngày dính cùng một chỗ, tôi cũng thường xuyên không kịp làm cơm. Chúng tôi phải đến một nhà bán vằn thắn ăn.

Anh nói, chúng ta khi già rồi cũng sẽ cùng nhau mở một nhà hàng như vậy nhé.

Chúng ta già còn có thể ở cùng một chỗ sao?

Coi như là bằng hữu, cũng phải cùng một chỗ.

Được.

26.

Năm mới thứ ba từ khi ở cùng anh.

Tiếng pháo trúc bên ngoài nổ đến kinh khủng, tôi chui trong ổ chăn nghe tiếng Hạ tiên sinh truyền đến từ nghìn dặm bên đó.

Chỗ của em thật ấm ỉ.

Chỗ anh không phải cũng vậy sao.

Nhớ anh không?

Thật buồn nôn.

Nói lời thừa nữa đánh anh nha.

Nói thực đó, anh rất nhớ em.

Ừm.

Sắp 0 giờ rồi.

Bản tin phát thanh truyền đến tiếng MC đếm ngược.

5 4 3 2 1

Năm mới vui vẻ!

Năm mới vui vẻ.

Em hai mươi mốt tuổi rồi.

Anh hai mươi hai.

Anh phát ra tiếng cười trầm thấp.

Cười gì vậy?

Không có gì. Chính là nghĩ hàng năm sau này chúng ta đều đếm tuổi của đối phương như vậy. Đến ngày nào đó chúng ta già rồi, anh sẽ nói, ông nó, em chín mươi tám tuổi rồi. Em nói, đúng vậy, anh cũng chín

mười chín.

Tôi nghe, nước mắt liền chảy xuống.

Bảo bối.

Ừm?

Sau này chúng ta sẽ cũng một chỗ trải qua năm mới nhé.

Anh có thể làm được sao?

Anh thử xem.

Được.

Nhớ kỹ chuẩn bị cho anh quà năm mới đấy.

Nói hùng hồn ghê vậy. Nếu như em không chuẩn bị thì sao?

Vậy anh X chết em.

Cút mẹ anh đi!

27.

Tháng ba là thời gian cây anh đào nở.

Tôi rút ra một ngày lùi kéo anh cùng đi ngắm.

Lại muốn hôn trộm anh à?

Cút đi!

Cây anh đào rất đẹp, nở khắp cả đường đều là màu hồng nhạt, thỏa mãn tất cả huyễn tưởng của thiếu nữ. Xung quanh là một đôi nam nữ, hai người chúng tôi cùng nhau ngắm xác thực có chút không hợp.

Tôi không dám nắm tay anh, anh cũng giống vậy không dám dắt tay tôi. Tôi bẻ một cành hoa trên cây, bẻ thành hai nửa. Một nửa cho anh, một nửa chính mình cầm, coi như là đang nắm tay nhau.

Tôi không ngừng chuyển cành hoa trong tay, nhìn chăm chăm nó, trên thực tế ánh mắt tôi không có tiêu cự, là tan rã.

Anh vì sao lúc đó đáp ứng em?

Bởi vì em ngốc.

Nghiêm túc coi.

Anh cũng không biết.

Anh hối hận không?

Không hối hận.

Tôi cũng không hối hận.

28.

Trương Quốc Vinh tự sát.

Lúc nghe được tin tức này là ngày mừng hai tháng tư, tôi đang đánh răng, trong TV truyền đến tin tức.

Tôi cho rằng mình đang nghe nhầm, liền nhào tới trước TV. Cả người bỗng chốc mê mẩn. Đầu kêu ong ong, cái gì cũng không nghe thấy.

Tôi nghĩ chính mình giống như rơi vào vũng bùn, tôi liều mạng muốn thoát đi nhưng căn bản không đứng dậy được.

Trong lòng chỉ còn có lại hai chữ: hết rồi.

I AM WHAT I AM.()

Tôi vĩnh viễn đều yêu chính mình như thế.

Vui sướng là cách vui sướng không chỉ có một loại.(???)

Vinh hạnh nhất là ai cũng là người mà tạo hóa ban tặng.

Không cần lẩn tránh, sống sinh hoạt mà mình yêu thích.

Không cần hóa trang để đứng dưới ánh sáng.

Tôi không biết một người dũng cảm như vậy vì sao lại tự sát. Tôi không muốn truy cứu, tắt TV, đem chăn quấn quanh giấu mình vào trong. Cứ như vậy đợi cả ngày.

Cả ngày đều trống rỗng.

Lúc Hạ tiên sinh đem tôi kéo ra từ trong chăn, tôi vẫn còn đang dại ra. Anh yêu thương dùng khăn nóng lau mặt cho tôi, tôi mới phát hiện mình đã rơi nước mắt đầy mặt từ lâu.

Tôi không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không ngừng lại được. Tôi tuyệt không khó chịu, chắc chắn là tuyến lệ bị hỏng rồi.

===

() những chữ này là nguyên văn của tác giả.

4. Chương 4

29.

Một người khi sắp tiếp xúc với cái chết sẽ suy nghĩ điều gì.

Sinh mệnh của tôi bao giờ kết thúc.

Tôi là người trong vòng tròn, mặc dù chưa từng tiếp xúc vòng tròn. Vẫn là bình thường có thể nghe tới chuyện cũ và kết cục của bọn họ.

Tôi không biết bọn họ có tâm trạng gì khi kết thúc sinh mệnh của chính mình.

Ghê tởm. Biến thái. Dơ bẩn. Lạm giao. Sinh con(?).

Là toàn bộ định nghĩa về chúng tôi.

Có một người mà tôi biết, không tính là bằng hữu bị ép tiếp nhận trị liệu tâm lý. Hôm nay còn nằm ở trên giường bệnh, không chỉ đối với nữ nhân, ngay cả với nam nhân cũng không còn dục vọng.

Khi tôi đi gặp hắn, ánh dương quang chiếu vào trên người hắn, lại có một loại thê lương không nói nên lời. Hắn nằm trên giường cười cười về phía tôi. Dáng vẻ rất yên bình. Nói hiện tại rất tốt, hắn lập tức có thể xuất viện.

Tôi hỏi hắn sau khi xuất viện sẽ thuận theo cha mẹ an bài mà kết hôn sao?

Tôi vẫn là không nên đi làm hại cô gái nhà người ta. Sau khi xuất viện tôi muốn đến Tây Tạng một chuyến. Anh ấy khi còn sống vẫn muốn đi, lại đi không được, tôi sẽ thay anh đi nhìn. Sau đó tôi sẽ quy y cửa Phật, tu hành nơi sơn thủy, làm một vị tăng khổ hạnh. Cậu xem thế nào?

Tôi không đáp. Tôi không rõ hắn vì sao luôn luôn treo nụ cười trên mặt.

Chúng tôi trầm mặc trong chốc lát.

Hắn cười cười, đột nhiên chảy xuống nước mắt, chảy khắp khuôn mặt tan vỡ, chặt vật, còn khóc không ngừng nói với tôi xin lỗi.

Một người nam nhân hơn ba mươi tuổi thành thực, anh tuấn, khéo léo.

Tôi muốn nói không sao, nhưng mở miệng lại không phát ra được tiếng nào.

Tôi không biết hắn đau khổ nhiều bao nhiêu, nhưng tôi biết, còn có rất nhiều người còn thống khổ hơn hắn.

Ở nhà, trong bệnh viện, tại quán bar, tại ngõ hẻm, tại nhà vệ sinh công cộng, trên nóc nhà, trên nghĩa địa.

Tại sát biên giới của mọi người.

Xem tôi may mắn biết chừng nào.

Tôi tắt TV, tắt điện thoại di động. Bắt đầu mất ngủ. Suốt một đêm không ngủ được.

30.

Hạ tiên sinh nói.

Đặc biệt chán ghét cái bộ dáng giống như cha chết mẹ chết này của em. Thời gian còn rất dài, ai cũng không biết sau này sẽ như thế nào.

Em biết.

Anh đem tôi ôm vào trong ngực, không biết làm thế nào mà nói.

Em luôn luôn nghĩ rất nhiều, anh sợ nhất em như vậy, đem mình quấn đến rất chặt, ngăn anh lại bên ngoài. Đừng như vậy nữa được không?

Tôi rầu rĩ gật đầu.

Trên thế giới này có hai chuyện mà tôi không thể nào chịu đựng nổi nhất, thứ nhất là nước mắt của mẹ, thứ hai chính là ôn nhu của Hạ tiên sinh.

31.

Lúc tôi không còn mất ngủ nữa, chuyện Trương Quốc Vinh đã yên tĩnh lại. Không còn nghe thấy tin tức của hắn trên TV nữa.

Tôi từ đầu đến cuối không hề biết nguyên nhân, cũng không muốn biết.

Đã từng hỏi qua Hạ tiên sinh, nếu như Thượng Đế có thể thỏa mãn ba nguyện vọng của anh, anh nghĩ muốn cái gì?

Anh nói, muốn cùng một chỗ với em a.

Tôi nói, muốn mỗi người không còn cô độc nữa.

Anh cười tôi quái dị. Lập tức lại thở dài hỏi, em không muốn rời khỏi anh như thế a.

Tôi lắc đầu,

Có câu nói, tôi yêu em, không có quan hệ gì với em.

Tôi cô độc, cũng không có quan hệ gì với em.

32.

Tự mình động thủ cắt tóc của chính mình.

Cắt ngắn một bên, lại cắt lại bên kia. Lại không cẩn thận cắt ngắn hơn... Cứ vậy tuần hoàn.

Kết quả là, tạo thành một kiểu tóc siêu cấp xấu.

Tôi cào cào tóc mình, bị chính mình chọc cho nở nụ cười.

Lúc Hạ tiên sinh ăn cơm vẫn hướng về phía tóc tôi cười không ngừng.

Còn nói anh giống cún, em mới giống a.

Tôi thực sự mặc kệ anh. Chờ anh cười đủ.

Buổi tối anh vuốt tóc tôi.

Anh đã nói không cần phải cắt tóc mà, để dài đẹp hơn.

Em quên mất.

Anh có chút đáng tiếc mà xoa xoa.

Sau này đừng cắt nữa.

Có xấu như vậy sao, đều là nam mà, quan tâm quá làm gì.

Không phải là xấu, mà là lãng phí.

Em ngày mai sẽ đi cắt lại, được rồi chứ.

Đừng, thế làm cho em giống như thằng mới ra tù ấy.

Ghét bỏ thì anh cứ đi.

Anh cười khẽ, cầm lên một quyển sách xem, thế nhưng con mắt không nhìn được mà cứ nhìn về phía tôi. Vừa nhìn vừa cười, sau lại, anh thực sự không nhìn được.

Lại gần hôn tôi một cái.

33.

Tôi cùng Hạ tiên sinh xem phim.

Anh muốn xem “Đại đào sát 2”, tôi muốn xem “Sát tử bỉ nhĩ”, cuối cùng hai người cùng đi xem “Danh trình tham kha nam”.

Sinh hoạt huyền ảo như vậy.

Ven đường trên đường về nhà có một quán bán CD lậu, hai chúng tôi chọn một bộ. Trở về nhét vào DVD xem.

34.

Chúng tôi rất ít lãng mạn, do trở ngại bởi quan hệ, số lần cùng ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ngày hôm nay Hạ tiên sinh muốn kéo tôi đến ăn tại một nhà hàng Tây.

Khó có được dịp anh kéo tôi ra ngoài. Khiến tôi xấu hổ chính là vì sao lại đến ăn cơm Tây.

Vì thế, tôi còn đặc biệt dùng máy vi tính tra xét một chút lễ nghi nhà hàng. Đủ loại, làm cho người ta đau đầu.

Nếu không, hay là chúng ta không đi nữa?

Không được.

Cái người tên Hạ tiên sinh này, rất sợ phiền phức. Nhưng đối với chuyện mà mình đã quyết định rồi, lại ngoài ý muốn là vô cùng kiên định.

Cũng may chỉ là mấy món thức ăn đơn giản, nếu như là món sườn nướng(?), tôi lo lắng chính mình sẽ đem

nước rửa tay trở thành trà chanh.

Nhìn Hạ tiên sinh đang giả vờ tự tại cắt thịt bò, tôi thực sự không nhịn được ý cười. Nhìn thất lưng anh ưỡn rất thẳng là biết anh có bao nhiêu khẩn trương.

Ăn uống no đủ xong, hai chúng tôi cùng nhau về nhà, anh chủ động nắm tay tôi.

Tôi vô cùng kinh ngạc.

Nếu có người đi qua tôi liền giả vờ say rượu.

Được rồi.

Một người phụ nữ mang con mình đi tới trước mặt tôi, tôi đẩy anh ra hiệu, nhưng Hạ tiên sinh chẳng biết vì sao thờ ơ, vẫn nắm chặt tay tôi như cũ.

Mau bỏ ra!

Anh nắm rất chặt, nhẹ giọng nói tôi đừng động.

Người phụ nữ không phát hiện cái gì, thế nhưng đứa con của cô lại tròn đôi mắt lên nhìn chúng tôi.

Vừa đi thoáng ngang qua bọn họ, Hạ tiên sinh đến gần hôn khóe miệng tôi một cái. Những chiếc râu ngắn ngắn cọ vào có chút đau.

Đứa bé kia quay đầu nhìn lại, cả người tôi kéo căng. Chỉ nghe thấy tiếng anh cười nhẹ.

Sinh nhật vui vẻ.

Lãng mạn của Hạ tiên sinh giống như ẩn số.

35.

Khi nữ tử trên quầy rượu không chết.

Rượu uống mãi không hết.

Thời niên thiếu ta trèo lên cao

Đích thực chỉ có thể ở chỗ này().

Hạ tiên sinh, chúng mình đi Tây Tạng đi.

Quá xa, không muốn đi.

Em muốn đến.

Làm sao vậy?

Em muốn đi nhìn tình nhân trong mộng.

Mẹ nó!

Anh liều mạng néo mộng tôi.

Em lặp lại lần nữa!

Buông tay buông tay! Hắn đã chết mấy trăm năm rồi, anh sợ cái gì!

Ai?

Thương Ương Gia Thố (1).

Hạ tiên sinh không hiểu tình cảm của tôi, tôi cũng không mong chờ anh hiểu. Chỉ thích anh mỗi ngày vui vẻ, sống là chính mình.

Vị bằng hữu kia khẳng định không đi được Tây Tạng, tôi nghĩ chính hắn cũng biết. Đợi hắn chính là một người con gái mới cưới, cha mẹ giám sát, sinh hoạt mỹ mãn như phạm.

Nhưng tôi khó đảm bảo được hắn một ngày nào đó có thể tan vỡ hay không. Tựa như người kia của hắn.

Không dám nghĩ tiếp nữa.

Nếu như anh không theo em, tự em đi cũng được.

Cùng em cùng em.

Hạ tiên sinh thống khổ xoa xoa trán.

Tôi cười hì hì ôm anh

===

() Xin lỗi đoạn này mình không hiểu, mà cũng không biết phải viết thế nào cho đúng cho hay.

(1) Thương Ương Gia Thố: Thông tin chi tiết xin vào đây để tìm hiểu

36.

Lần đầu tiên trong trường hợp này gặp phải đồng loại.

Nhà vệ sinh công cộng cạnh công viên.

Hắn đột nhiên sờ vào người tôi, hoặc nhẹ hoặc nặng mà vuốt ve.

Tôi vừa sợ hãi vừa lúng túng, khuỷu tay thúc mạnh về phía sau.

Hắn bị đau nên thả ra, khó tin hỏi.

Cậu không phải?

Tôi mau chóng chỉnh tốt quần.

Quần thể của chúng tôi giống như khác giới hấp dẫn lẫn nhau, có thể nhạy cảm tìm được đồng loại trong đám người đông đúc, xác suất chuẩn xác gần như trăm phần trăm.

Là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, nhìn hắn đã có vợ, mặc quần áo thể thao, vóc người và tướng mạo thuộc tầm trung. Đặt ở trong đám người cũng không thấy nổi bật. Không biết có phải là bọn họ cố ý để cho mình trở thành như vậy hay không.

Trong lòng bỗng nổi lên thương hại.

Tôi phải, nhưng tôi đã có người yêu.

Hắn dường như không tin.

Người như chúng ta làm sao có khả năng có người yêu.

Thế nhưng hắn cũng không làm gì nữa, ánh mắt phức tạp nhìn tôi vài lần.

Chúc cậu hạnh phúc.

Liền rời đi.

Cả người như nhũn ra, rất muốn Hạ tiên sinh.

Trở về nghiêm túc tắm rửa sạch sẽ.

5. Chương 5

37

Bọn Viên tử muốn đến phòng thuê của chúng tôi uống rượu, dù sao cũng sắp đến mùa tốt nghiệp rồi.

Tôi rất ít uống rượu, lớn như vậy rồi vẫn chưa từng uống say. Không phải nói tửu lượng của tôi cao, mà là căn bản chưa từng uống qua nhiều rượu như vậy.

Mà Hạ tiên sinh cùng bọn Viên tử đều là uống rượu từ hồi sơ trung. Một người một tá bia và đủ thứ là chuyện không đáng kể.

Đánh bài, chơi đồ số, nói loạn xì ngầu. Mấy đại nam nhân lăn qua lăn lại mấy chuyện trên trời dưới đất.

Tôi cũng vui vẻ. Cùng đùa.

Xấp xỉ hai giờ sáng cả đám mới mệt mỏi, ngất nga ngất ngậy không dậy được.

Ký túc xá trường học cũng đã đóng cửa. Một mình tôi đem cả năm người bọn họ thu xếp ổn thỏa.

Trải chiếu và thăm lòng, để cho bọn họ nằm song song với nhau. Hạ tiên sinh cũng không ngoại lệ.

Một mình tôi một giường.

Hắc hắc.

38.

Đây là đoạn thời gian dài nhất tôi và Hạ tiên sinh xa nhau.

Cầm bằng tốt nghiệp, anh bị cha mẹ bắt về thành phố của mình. Tôi bắt đầu một mình du dương ở nơi này.

Nhà, công ty, thư viện, ba điểm một đường mà bắt đầu sinh hoạt.

Ngoại trừ vài ngày đầu, ngược lại cũng không khổ sở đến mức nào. Không giống như một ngày không gặp cách ba thu. Tôi làm chuyện nào cũng theo một quy luật, có anh hay không cũng không khác biệt.

Dù sao chúng tôi cũng trưởng thành cả rồi.

Thỉnh thoảng sẽ cảm thấy mất mát, nghe được âm thanh của anh trong lòng sẽ dính lại với nhau. Thật giống như hơi nước dính vào cửa sổ lúc trời mưa. Nửa ướt nửa khô, mơ mơ hồ hồ.

Hồi tưởng lại lúc đầu chúng tôi gặp gỡ.

Tại ký túc xá đại học. Là nhất kiến chung tình.

Con người của tôi thích những chuyện hay vật xưa cũ, thích đầu tiên là nhìn người(?).

Anh lúc đó đã dọn xong giường chiếu, nằm ở trên giường lật sách. Nhìn thấy tôi đi vào, bỗng chốc xoay người. Cười đến đặc biệt trong sáng.

Một người cao to. Khuôn mặt được coi là đẹp trai. Qua thời kỳ mọc mụn, trên mặt có mấy nốt rõ không bằng nhau, có đặc trưng của thanh xuân đặc biệt sạch sẽ. Không cần che giấu.

Cùng với kẻ lọc lõi bây giờ khác hoàn toàn. Anh khi đó có ánh mặt trời làm bối cảnh, cũng không cần dùng cái gì đặc biệt để hóa trang.

Tôi thích, chính là con người này.

Lúc đó anh có bạn gái, là nữ sinh cùng anh thi vào trường.

Nhìn hai người bọn họ có đôi có cặp, không chút che giấu nắm tay nhau, ra vào phòng học, thư viện, công viên. Hiện tại ngẫm lại, anh lúc đó thật rất vui vẻ đi.

Tuổi trẻ phần chần, quang minh chính đại, không kiêng nể gì cả, tiếp thu chúc phúc của mọi người.

Mà tôi mỗi ngày tâm tình dính quện, giằng co bất kham. Rất ít nói chuyện cùng anh, ngay cả ánh mắt cũng theo quán tính mà tránh đi, ngoại trừ phòng ngủ chung thì không xuất hiện cùng một chỗ. Tôi lên lớp của tôi, anh qua sinh hoạt của anh.

Tất cả khát vọng của tôi, lại đau đớn không thôi. Cẩn cẩn dục dục trốn tránh anh, lại tự ti giấu kín mọi chuyện, không dám để bất cứ kẻ nào biết. Tâm tư của tôi quá nặng, quả thực không chịu nổi gánh nặng.

Buổi tối nghe bọn anh nói chuyện thô tục. Đủ thể loại, cả người tôi run lên. Hình như trên thế giới này chỉ có mình tôi là không giống như vậy.

Thẳng đến khi bọn họ chia tay.

39.

Tôi hỏi qua rất nhiều lần, Hạ tiên sinh, vì sao lúc đó anh nguyện ý cùng em một chỗ.

Lúc tôi hôn trộm anh, anh coi như lưu lại cho tôi mặt mũi. Mà tôi dường như bị rơi vào kho lạnh.

Không đợi anh phản ứng, tôi liền chủ động yêu cầu đổi ký túc xá. Không xuất hiện tại bất kỳ chỗ nào có anh. Càng thêm lặng lẽ. Mặc dù là buổi tối trong ký túc xá, cũng sớm kéo chăn lên che đỉnh đầu, thu nhỏ cảm giác tồn tại của chính mình.

Viên tử là trưởng phòng, không biết tôi làm sao vậy, kéo tôi ra hỏi vài lần mới tính thôi.

Sau khi đèn tắt rất lâu, tôi không ngủ được, nghe trong bóng tối có tiếng hít thở nhẹ nhàng, nhận thấy có một cái là anh. Mới dám cẩn cẩn dục dục xoay người, thả lỏng một chút thân thể cứng ngắc, sợ làm kinh động đến bọn họ.

Đoạn thời gian đó, tôi không biết thái độ của Hạ tiên sinh. Tôi cố ý làm đà điệu, cũng không dám hy vọng xa vời cái gì.

Có một ngày ký túc xá lại vì chuyện gì đó mà uống rượu ăn mừng tập thể. Mua một đồng bia, đồ nướng, đồ ăn vặt.

Tôi chờ bọn họ gần kết thúc mới trở lại.

Cả đám nếu không phải là say chũnh choáng thì là say hoàn toàn.

Tôi đem bia, vỏ hoa quả gì đó đều thu thập thật tốt, tắm rửa xong mới đến trên giường ngủ.

Lúc ban đêm đang mơ mơ màng màng, một người bò lên giường tôi.

Là Hạ tiên sinh.

Bàn tay ấm áp của anh khoát lên người tôi, kiên quyết chui vào trong người tôi, nằm bên người tôi.

Tôi không biết anh có say hay không, không biết làm sao mà nhìn anh.

Có một loại hạnh phúc đến khó có thể mở miệng và cả khoái cảm.

Trái tim gần như phá tan ***g ngực.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm đứng lên, anh tựa hồ có chút xấu hổ, mọi người thấy chúng tôi nằm cùng một giường cũng không tỏ thái độ gì, đều tưởng là do uống say.

Sau đó, anh bình thường hay làm một số chuyện khiến tôi không kịp trở tay.

Chúng tôi rất tự nhiên ở cùng một chỗ. Ai cũng không nói cái gì..

40.

Lúc Hạ tiên sinh gọi điện là rạng sáng, tôi mơ hồ nhận điện thoại.

Bảo bối, em ngủ rồi à?

Nói nhảm, anh cũng không nhìn xem mấy giờ rồi.

Tôi ngáp một cái.

Anh nhớ em.

Tôi không nói lời nào, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến từ phía anh.

Bảo bối?

Ừm?

Sao lại không nói lời nào?

Không biết nói cái gì.

Anh khe khẽ thở dài.

Gần đây em bận không?

Bình thường. Còn anh?

Bạn muốn chết.

Anh không phải là bây giờ mới tan tâm đi?

Đúng vậy.

Lòng tôi như có thứ gì nghẹn vào.

Một thực tập sinh như anh sao lại bận như thế, ông chủ của các anh có nhân tính hay không a.

Không có biện pháp, chỉ đi làm công cho người ta a.

Em còn tưởng rằng ba mẹ anh tìm được cho anh công việc nào tốt chứ.

Cho dù là công việc tốt cũng phải làm công cho người ta a. Anh có chút dở khóc dở cười.

Lười biếng như anh cũng phải chăm chỉ công tác. Gần đây chú ý uống nhiều canh cá bổ bổ não một chút nha.

Em nấu cho anh?

Em nấu tốt rồi thì uống thay anh luôn.

Sau đó anh ăn em?

Miệng nợ!

Bảo bối, lúc nào em có thời gian rảnh đến gặp anh thế.

Anh hôm nay xảy ra chuyện gì, yếu đuối như vậy.

Nào có?

Giống như giọng điệu của oán phụ ý.

Đúng vậy, bị ông chủ dạy dỗ.

Trái tim của tôi lập tức bị nắm chặt.

Ông xã...

Bảo bối em gọi anh là gì?

Tuần này đến nhìn anh.

Em gọi lại lần nữa đi, đã lâu chưa nghe được.

Ông xã. Được rồi chứ.

Ai Trước kia không quý trọng, Rồi đi rồi mới biết được lúc đó tốt bao nhiêu. Tiểu Tô, anh thực sự nhớ em muốn chết.

Tôi bỗng chốc ghen ngào.

Được rồi, tuần này nhất định đi gặp anh.

Tôi bình thường tuyệt không nhớ anh.

Chỉ là có đôi khi nổi nhớ cứ như mở van, thoáng cái mãnh liệt phun ra, dội tôi cả người ướt đầm.

Tôi vừa bùm vừa nầm lấy trái tim, cũng không ngủ được nữa.

41.

Nhớ lại năm ngoái tụ họp nhìn thấy người bạn nam sinh kia.

Hắn nói, ước ao được như những người còn đang đến trường như các cậu. Là thuần thực châm thuốc, nói. Biểu tình như vậy đến nay tôi vẫn còn nhớ kỹ.

Khấp khuôn mặt là thiếu niên tang thương.

Hạ tiên sinh nhìn qua một muốn chết.

Tuy rằng râu mép được cạo rất sạch sẽ, quần áo khéo léo lại ngăn nắp sạch sẽ. Nhưng khó nén được tiêu tụy.

Anh ôm tôi, sờ sờ tóc tôi.

Mọc dài như vậy rồi.

Ừ.

Tóc đàn ông vốn mọc rất nhanh, lại sắp dài qua mắt rồi.

Lần này đừng cắt nữa.

Được rồi.

Làm thật lâu, sâu triển miên, vành tai tóc mai chạm vào nhau. Giống như một cặp vợ chồng bình thường.

Chỉ có điều, giới tính tương đồng.

Ngày thứ hai, tôi tiễn anh.

Nếu như, anh quen bạn gái thì làm sao bây giờ?

Đầu ngón tay tôi run lên. Hạ tiên sinh khác với tôi, anh luôn luôn thẳng thắn thành khẩn, có chuyện nói thẳng.

Không... sao cả.

Vậy nếu như anh kết hôn?

Cả người tôi cứng ngắc, máu như ngừng chảy, ngay cả khí lực đẩy anh ra cũng không có.

Trầm mặc hồi lâu.

Anh muốn kết hôn?

Anh không biết.

Anh sớm muộn cũng phải kết hôn.

Anh không đáp.

Đầu óc tôi xoay chuyển rất nhanh. Tôi đang suy nghĩ, nếu như anh thực sự kết hôn thì làm sao bây giờ. Vấn đề này không phải là lần đầu tiên tôi tự hỏi, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Tôi cho rằng còn thời gian rất lâu, chúng tôi còn có rất nhiều năm tháng để suy nghĩ.

Lại có thể nhanh như thế.

Vậy anh cứ kết hôn đi.

Tim như dao cắt. Những lời này đối với hai chúng tôi đều rất tàn nhẫn. Nhưng tôi không có đáp án tốt hơn. Ai có đây?

Làm tình nhân bí mật của anh?

Hạ tiên sinh cuối cùng không phải đồng tính luyến, anh có thể thích con gái. Có thể nói, nếu không phải tôi, anh khẳng định giống như một người đàn ông bình thường, tìm một người người con gái xinh đẹp lại hiền lành kết hôn, sinh hai người con, hiếu kính cha mẹ.

Bình thường nhưng yên bình.

Là tôi kéo anh xuống, tôi còn có thể xa cầu điều gì.

Hạ tiên sinh ôm chặt lấy tôi.

Không được.

Tôi vỗ vỗ anh,

Em đã sớm biết có ngày này. Cho nên, không sao cả.

Không sao cả cái con mẹ em!

Anh hét lớn một tiếng, buông ra tôi, kéo tôi muốn đi,

Đi đâu?

Đi gặp ba mẹ anh.

Anh điên rồi?

Tôi sống chết dây dưa.

Buông ra!

Tôi tốt xấu gì cũng là một người đàn ông, cuối cùng cũng gãy ra.

Anh bỗng chốc chảy xuống nước mắt.

Tôi sợ sờ cả người, không biết làm sao.

Trên đường phố, người đến người đi.

Hai chúng tôi giống hai thằng hề.

6. Chương 6

42.

Tôi nhận được một cuộc điện thoại.

Hình như cơ thể của tôi đang giúp tôi đi làm, ăn, ngủ. Mà ý thức duy nhất của tôi chính là tiếp điện thoại.

Là bệnh viện.

Mẹ ung thư phổi. Thời gian còn lại không nhiều lắm.

Trong lòng trĩu xuống, đau nhức đến dữ dội, giống như bị đánh một cái thật mạnh vào trái tim, suýt nữa khiến tôi đau đến chết đi. Lập tức loại đau đớn này tiêu tan thành mây khói. Cơ thể của tôi lấy lại được tự chủ. Thế nhưng cái gì cũng không cảm giác được. Ý thức của tôi như bị thôi miên, ngủ say dưới đáy vực.

Phương tiện thích di chuyển nhất là xe lửa, nhìn cây cối ngoài cửa sổ di chuyển về phía sau thật nhanh. Vững vàng đi thẳng về phía trước mà không có điểm dừng, mỗi người đều nhất định phải đi con đường này. Cái gì cũng không cần nghĩ, không có hồi ức cùng tương lai. Tương lai đã được định trước đường đi.

Tôi vẫn luôn muốn ngồi ở tuyến đường Thanh Hải- Tây Tạng, qua đời tại nơi cao nhất nơi ấy.

Luôn nghĩ, ở nơi đó có đúng hay không có thể tìm được cái gì.

Mẹ hôn mê trên giường bệnh. Không kịp thu dọn nỗi buồn, giống như một con quay bị ép chạy tán loạn qua lại khắp các phòng ban, giống như con rối nộp đi các loại chi phí, mới có thể thở hổn hển ngồi trước giường mẹ.

Thời kỳ cuối. Bác sĩ trực tiếp hạ tử hình.

Tôi tại ngoài phòng bệnh gọi điện thoại. Ý thức của tôi hình như lại trở về.

Ba.

Tiểu Tô?

Ba lúc nào rảnh qua đây một chuyến?

Ta...

Mẹ sinh bệnh rồi.

Ông trầm mặc.

Thiếu bao nhiêu tiền?

Ba có thể cho bao nhiêu?

Ngày mai ta chuyển cho con ba vạn.

Được.

Con... Hãy chăm sóc bà ấy thật tốt...

Ừm.

Tôi ngắt điện thoại trước. 26 giây.

Ý thức còn chưa đi. Nước mắt của tôi tức khắc không khống chế được chảy xuống.

43.

Hạ tiên sinh muốn đến thăm tôi, tôi cự tuyệt.

Anh công tác bận rồi như vậy, đừng tới. Em có thể ứng phó.

Để em lại một mình nơi đó anh mới lo lắng.

Có gì để lo lắng đâu, em lớn như vậy rồi.

Bảo bối, em so với em trong tưởng tượng còn yếu đuối hơn nhiều.

Tôi ghen lại.

Anh cũng không phải em, làm sao biết được,

Trên thế giới này, anh hiểu em hơn cả.

Vậy anh nên biết em có thể tự gánh vác được. Chờ em mệt mỏi rồi, sẽ gọi điện cho anh.

Anh lo lắng cho em.

Nghe lời.

Được rồi. Lúc anh rảnh nhất định sẽ đến đó.

Được.

Mẹ cười nhìn tôi.

Là bạn con à?

Vâng. Bạn đại học.

Nhìn con như vậy mẹ cũng yên tâm.

Yên tâm cái gì?

Có bạn bè dù sao so với lẻ loi một mình vẫn tốt hơn.

Mẹ đừng lo lắng cho con nữa, chăm sóc cho mình thật tốt mới quan trọng nhất.

Mẹ con đã ngần này tuổi rồi, sớm muộn gì cũng phải đi. Cháu trai không thể gặp được, liền muốn trước khi đi nhìn thấy con dâu.

Mẹ dùng giọng điệu thường ngày hay nói đùa, tôi nghe theo rất chăm chú.

Vợ sớm muộn gì cũng có, mẹ chỉ có một.

Trước đây chưa từng gặp con nói như vậy.

44.

Ba mẹ tôi đã ly hôn lúc tôi bốn tuổi. Ông có gia đình mới, còn có một người con nhỏ hơn tôi chín tuổi.

Đối với ông, không tính là yêu hay là hận. Tôi có thể cảm nhận được đây đó một tầng huyết thống, tầng huyết thống này khiến chúng tôi không đến mức là người qua đường.

Khi ông đối xử với tôi thật tốt, tôi sẽ thụ sủng nhược kinh, trong lòng sẽ tính toán, để sau đó trả lại cho ông.

Mà đối với mẹ, không kể là nợ hay trả lại, đó chính là điều đương nhiên phải thế.

Tôi không có tiền. Ba cho tiền tôi sẽ không thanh cao mà từ chối. Ông không đến, tôi chỉ là sợ mẹ khổ sở. Bà quá cô độc.

Tôi và ông, đã định trước không thể làm cha con của nhau.

45.

Làm việc xong ở công ty, sẽ đến bệnh viện.

Mẹ luôn ngồi một mình trên giường bệnh, không ai đến thăm, cũng không giao lưu với người xung quanh. Chỉ có khi tôi tới, bà mới có thể mỉm cười nói chuyện.

Hai chúng tôi đều giống nhau.

Đều núp dưới góc kín đáo mà sinh tồn.

Không tính là cống hiến vì xã hội, chỉ là làm những chuyện mình có thể làm, ở trong đó mưu sinh.

Chưa từng có nhiều tiếp xúc, sống sát bên biên giới của xã hội, giống như chúng tôi từ khi sinh ra đã vậy.

Nếu như thế giới không phải như thế này, nhân loại không thể xây dựng thành xã hội. Cây cối là cây cối, không phải xanh hóa(?), không phải rừng cây. Nước là nước, ô tô là một đồng sắt thép, quần áo chỉ là vật che đậy cơ thể. Mọi chuyện đều trở về nguồn gốc của nó. Chúng tôi đây có đúng hay không có thể đơn giản hơn một chút.

Nhân loại chỉ là nhân loại. So với mưu sinh bên trong xã hội, ăn ngủ sinh đẻ vì mưu sinh không phải càng trực tiếp hơn sao?

Lý Phú Quý trong “Phải sống“, trong mắt người khác, sự tồn tại của hắn là một loại may mắn. Mà đối với chính hắn mà nói, cũng không tồn tại loại may mắn mà mọi người nói, chỉ là sinh hoạt. Tìm tòi, leo trèo, lăn lộn mà sinh hoạt.

Tôi và mẹ được tính là sinh hoạt sao?

Nếu như không có Hạ tiên sinh, tôi dường như đang sinh tồn.

Nếu như không có tôi, mẹ cũng đang sinh tồn.

Đây có thể là nguyên nhân xã hội tồn tại.

46.

Hạ tiên sinh vẫn chưa đến.

Ngày ngày đêm đêm công tác. Anh và người xung quanh tiêu hao tinh lực và nhiệt tình của chính mình. Đương nhiên, tiền lương cao hơn tôi không phải chỉ gấp hai lần.

Anh bắt đầu tính toán trong năm năm công ty sẽ phát triển như thế nào, trước ba mươi tuổi có thể mua được phòng ở hay không.

Tôi cảm thấy rất lâu rất lâu rồi chưa được gặp anh.

Chúng tôi giống như không sẽ không bao giờ ở cùng một chỗ. Từ khi ly biệt khi tốt nghiệp.

Đa tình tự cổ thương ly biệt (trích trong bài thơ Vũ Lâm Linh của Liễu Vĩnh, đại ý: xưa nay đa tình khổ vì ly biệt).

Tôi cũng không đau khổ. Chính là cảm thấy không quan trọng. Tất cả đều không quan trọng. Anh tới hay không tôi đều không hề gì.

47.

Tiểu Tô, cậu gây đi nhiều quá.

Có hả?

Ai Ở đại học cậu vẫn có cái tính vô thanh vô tức này, xảy ra chuyện cũng không biết tìm người.

Ừm...

Nếu thiếu tiền anh đây sẽ giúp cậu.

Không sao, tạm thời không thiếu.

Cậu như vậy khiến cho một người bạn như tôi cảm thấy mình thật thất bại.

Không thể nào. Cậu tới thăm tôi là đủ rồi.

Không có người thân nào khác sao?

Họ hàng xa.

Aizz

Viên tử tử dài khiến cả người tôi không được tự nhiên. Rất chán ghét bị đối đãi như vậy, chán ghét bị thương hại, được quan tâm, bị người khác biết chuyện của mình. Mặc dù biết là ý tốt.

Tiến Viên tử, thấy được Hạ tiên sinh ngay trong phòng bệnh. Dáng người cao to, nói chuyện phiếm với mẹ, một kiểu dáng rất thân thiết.

Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt anh, ý thức của tôi trong nháy mắt trở về.

Khuôn mặt quen thuộc, dáng tươi cười quen thuộc, lại có chỗ nào đó không giống trước. Có loại cảm giác kỳ lạ, hình như tôi xuyên qua thời gian mà xoa khuôn mặt anh.

Anh quay đầu lại nhìn thấy tôi, trong mắt có ánh sáng rực rỡ.

Tiểu Tô...

48.

Chúng tôi về nhà của tôi, là căn phòng trọ nửa năm trước chúng tôi thuê,

Cũng không biết xuất phát từ tâm tình gì, tôi vẫn không có trả phòng, gian nan gánh vác việc trả tiền thuê nhà.

Tôi không khống chế được ôm anh. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh.

Hạ tiên sinh...

Không cho gọi như thế.

Chúng tôi là người thân mật nhất, lại dùng xưng hô xa lạ nhất.

Em rất nhớ anh.

Tôi lần đầu tiên nói như vậy. Tôi không phát hiện được chính mình đang run rẩy.

Tâm tình áp lực từ lâu toàn bộ tuôn trào.

Hóa ra, là anh đã mang đi một phần của tôi, kể cả bộ phận kia của anh. Chỉ cần anh trở về, tôi mới có thể sống, mới có thể một lần nữa yêu anh.

49.

Giống như lúc trước. Tôi làm cơm trong phòng bếp nhỏ hẹp, Hạ tiên sinh xem tư liệu trên giường trong phòng ngủ. Chúng tôi không có phòng khách. Quạt thổi khói thổi vào người có chút lạnh, điều hòa vẫn hỏng như trước, vẫn chưa có sửa.

Trong không khí bụi bậm bay bay dưới ánh mặt trời có chút dày. Là mùi vị trong nhà.

Đột nhiên nhớ đến Margaret từng nói: Tôi ở trên giường, cơm ở trong nồi.

Anh ở bên đó thế nào?

Vẫn rất bận.

A.

Tiểu Tô, em theo anh sang đó đi.

Tôi gảy một chút cá kho.

Anh là nói đi cùng cả dì nữa. Việc làm của em anh thay em nghĩ biện pháp.

Không cần.

Vì sao?

Không cần vậy, cứ như thế này đi.

Vì sao!

Không có lý do gì.

Đầu ngón tay của anh xanh lên, lộ ra biểu tình chưa từng có. Nghiêm túc, lạnh lẽo.

Chúng tôi trầm mặc rất lâu.

50.

Chúng tôi sợ hãi nhất chính là chính bản thân mình. Tôi không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, tôi muốn cái gì.

Tôi rõ ràng hết thấy.

Đem chính mình khóa trong thế giới đen như mực.

Hạ tiên sinh tới lại đi. Mang theo loại phức tạp, khổ sở, không cam lòng kia nhìn tôi.

Trong lòng đau đớn đến chết lặng.

Thân thể của mẹ ngày càng kém đi, tôi muốn tìm một người nào đó ở cùng bà, thế nhưng không có.

Tôi không thuê nổi điều dưỡng, cũng không có ai vẫn luôn đợi bên cạnh mình.

Tôi không dám mệt mỏi.

Buổi tối một ngày. Cũng không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy khó chịu. Nước mắt ào ào rơi xuống.

Kỳ thực rơi lệ không có thanh âm. Tôi lúc khóc cũng không có thanh âm.

Thật giống như bỗng chốc tỉnh ngộ. Tôi hối hận, hận chính mình như vậy. Tôi đang làm cái gì! Đang khẩn cầu cái gì!

Hạ tiên sinh...

====

Không hiểu sao, khi làm đến chương này, trong lòng như có cái gì đó nghẹn lại, nghẹn đến khó chịu. Cũng không biết vì sao mình lại như thế...

7. Chương 7

51.

Mẹ họ đến đứt ruột đứt gan, ngay cả đờm cũng vương máu, quả thực như muốn ho cả lá phổi ra ngoài mới thôi. Không khí trong phòng bệnh vẫn đục, lan tràn loại mùi vị của tử vong.

Mẹ gầy gò đến chỉ còn xương cốt. Tôi nhìn thấy kinh hãi.

Kỳ thực hồi tưởng lại, mẹ tựa hồ đã ho thật lâu, phòng bếp, sân nhà, phòng ngủ... Trong tất cả ký ức của tôi. Giống như một cuốn phim nhựa được phóng đại, tôi tựa như đã sớm quen thuộc với tiếng ho khan của mẹ như tiếng nhạc nền, giống như âm thanh nền phát ra hàng ngày.

Hóa ra, trong vô tình, tôi đã trở nên chậm chạp đến thế.

Đối với bệnh của bà, tôi cũng không có dấu điểm, nói tất cả cho bà biết. Tôi ôm lấy bà khóc. Tôi đã quen thuộc luôn có một bóng lưng phía sau gánh vác cho tôi rất nhiều điều, cho nên tôi đã quên mất. Quá quen thuộc. Nếu mẹ không còn, tôi thực sự chỉ còn hai bàn tay trắng.

Sơ trung, cao trung, đại học, tôi đều chậm chạp như thế. Thành tích không cao không thấp, cái gì cũng không nghĩ, gần như mù quáng mà xuôi theo dòng nước. Không bị bỏ lại, không bị phát hiện, cũng không bị đẩy đi.

Hóa ra tôi vẫn luôn sống trong thế giới của chính mình.

Chúng tôi hàn huyên rất nhiều, không nghĩ rằng mẹ có thể nói nhiều như vậy. Không tưởng tượng được bà của thời trẻ tuổi.

Tuổi thanh xuân của bà, tình yêu của bà, mộng tưởng của bà, bà nói những chuyện này nếu không nói sẽ biến mất.

Chỉ là không nói, bà làm mẹ.

Tôi tận mắt thấy bà héo rũ từng ngày. Giống như có lực lượng nào đó kéo sinh mệnh của bà trong cơ thể đi như kéo tơ. Bà già yếu, mặt nhăn nheo, vô tri vô thức. Quả thực tử vong giống như được phóng đại lên cho tôi nhìn, tàn nhẫn bất chấp tôi cảm nhận được nó đáng sợ như thế nào.

Tôi còn như vậy, huống chi là mẹ.

Không thể báo đáp.

Bà chưa bao giờ ngừng yêu tôi.

52.

Hạ tiên sinh nửa tháng rồi chưa gọi điện thoại đến.

Tiền thuốc men và viện phí ngày càng nhiều, tôi canh giữ suốt đêm trước giường bệnh, tâm tình theo hốc mắt xanh xao mà càng ngày càng trũng xuống. Ngay cả giấc ngủ trưa bình thường cũng đều mơ thấy các giấc mộng kỳ quái, tỉnh lại thì quên mất không còn một mảnh.

Mẹ yêu thương nhìn tôi, bảo tôi trở lại nghỉ ngơi. Tôi dùng hết dụ dỗ của mình an ủi bà.

Tối hai người họ hàng xa, một đôi vợ chồng, đến từ một thành phố khác, tuổi nhiều hơn mẹ, tôi không nhận ra họ. Mẹ thật ra lại có tinh thần hơn. Lôi kéo tay của tôi bảo tôi gọi một tiếng cậu, mợ, nói tôi khi còn bé thường xuyên đi làm khách các loại và vân vân.

Bọn họ hàn huyên rất lâu, công tác, gia đình, con cái, nhiều hơn là chuyện cũ. Tôi không chen miệng vào được, lại không thể rời đi, bởi vì bọn họ thường thường cùng đưa ánh mắt quan tâm về phía tôi.

Cậu hai len lén kín đáo đưa cho tôi một phong bì.

Tiểu Tô, cậu mợ cũng không giúp được mày cái gì, mày cầm cái này, là một chút tâm ý cho mẹ mày.

Tôi vốn không muốn nhận, nhìn ông có một loại cảm giác lạ lẫm. Rõ ràng là một người xa lạ không hề có liên hệ, rồi lại có nghiến vụn liên hệ không nói được thành lời với tôi. Ông không biết làm thế nào, còn nói muốn nghỉ hưu, khuôn mặt bị sinh hoạt mài mòn đến nhăn nhoe. Trong đôi mắt đục ngầu mang một chút chờ đợi.

Tôi yên lặng nhận lấy. Thấp giọng nói cảm ơn.

Ông tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn tôi cũng ngày càng thân thiết.

Bọn họ tới lại đi, mẹ cũng dần bình tĩnh.

53.

Tiểu Tô, mẹ còn sống được bao lâu?

Có thể là mấy tháng.

Lúc mẹ đi, con nhớ kỳ tìm một cô nương tốt đến cho mẹ xem.

Mẹ Con... không muốn mẹ đi.

Mẹ thường xuyên nghĩ, mình tới thế giới này làm gì. cái gì cũng không lưu lại đã ra đi, chỉ trừ con. Sống đời này, khổ gì cũng đều ăn, mưa gió cũng đã gặp qua. Nếu như không có con, mẹ khẳng định không đợi được đến hiện tại đã ra đi rồi.

Mẹ, xin lỗi.

Có gì để xin lỗi đâu. Mẹ không mong con thăng chức nhanh, người sống trên cao cũng rất mệt mỏi. Mẹ chỉ mong con sống giản giản dị dị, vô bệnh vô tai, sống thật tốt.

Ừm.

Mẹ vô dụng, tìm một nam nhân cũng không đáng tin cậy, không cho con được một gia đình hạnh phúc. mà con trời sinh tâm tư nặng nề, mẹ nhìn ra được, con từ nhỏ đến lớn rất ít khi hài lòng. Mẹ chỉ mong muốn con sau này có một gia đình viên mãn, hạnh hạnh phúc phúc.

Được.

Người sắp chết, không nhìn được mà bắt đầu lải nhải. Con đừng ngại mẹ phiền nha.

Sẽ không, mẹ nói, con nghe.

Chờ mẹ chết rồi, con cũng đừng làm lễ tang, lễ tang là làm cho người sống, mà không phải là làm cho mẹ. Con làm một phần mộ bên hồ nước phía sườn núi, chôn là được.

Mẹ...

Mẹ cả đời này cứ như vậy. Khi còn sống không ai nhớ tới, hướng chỉ là sau khi chết rồi. May là có con, không thì...

Mẹ rơi nước mắt. Là rơi nước mắt, chứ không phải khóc.

Một lần nói là một lần ho khan, giống như di ngôn.

Tôi khóc không thành tiếng.

54.

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ tử thần ra không ai tới làm phiền.

Trước mặt sinh mệnh, tôi nghĩ rất nhiều.

Một lực lượng sờ không thấy nhìn không được chậm rãi chảy xuôi giữa chúng tôi. Nó rút đi sinh mệnh của mẹ, lấy đi sinh lực của tôi.

Tôi càng ngày càng cảm thấy vô lực. Tận mắt nhìn thấy mẹ chết đi, vô cùng lo lắng, khủng hoảng, sôi trào...

Lục phủ ngũ tạng bị vặn xoắn, tự thân còn chưa lo xong.

55.

Nhìn mẹ không nói được thành câu, bị cắm vào người đủ loại ống. Giống như loài động vật nào đó.

Động vật có ý thức của chính nó, nhưng không có cách nào sử dụng ngôn ngữ. Thực sự là một chuyện thực đáng buồn.

Tôi học hút thuốc. Dưới bóng tối không ngủ được, trong góc công ty, trong nhà vệ sinh của bệnh viện. Hút vào thuốc lá.

Cả đêm mất ngủ. Cứ như vậy ngồi trước giường mẹ, đối mặt bóng tối, không phát ra một chút thanh âm.

Có đôi khi bà thanh tỉnh, dùng ánh mắt gần như thương xót nhìn tôi, giống như tôi mới là người đáng bị đồng tình. Có đôi khi bà mê man, giống như héo mòn, mu bàn tay trong suốt có thể lột ra một tầng da.

Càng nhiều thời gian chính là thống khổ. Không thể tự kiềm chế.

Quả thực không thể tưởng tượng được một người phụ nữ gầy yếu lại có thể phát ra âm thanh như vậy, giống như quái vật bị nhốt mấy nghìn năm dưới đáy vực, lại giống như quỷ ảnh vờn vẹo ban đêm. Thanh âm kinh khủng bén nhọn đến thê lương.

Tôi bịt tai không tiếng động rơi nước mắt. Tiếng kêu của bà quanh quẩn trong đầu cả ngày.

Tôi thậm chí nghĩ, vì sao bà như vậy mà còn sống đây, như vậy được coi là sống sao.

Mẹ vì sao lại không có tôn nghiêm mà sống sót.

56.

Tôi gần như đã quên Hạ tiên sinh. Ý thức của tôi khiến tôi chỉ có thể tiếp thu sự vật xảy ra trước mắt, những vật bị che đậy không có cách này huy động.

Tôi nhận được điện thoại của anh, phản ứng mất một hồi lâu. Trong đầu vận động các ký ức, trái tim điều động tâm tình.

Thanh âm của anh xuyên qua điện thoại, xuyên qua năm tháng truyền đến. Tôi nhất thời không biết giờ là năm tháng nào, có một loại cảm giác hốt hoảng như đã cách mấy chục năm rồi. Mới giật mình nhận ra, chúng tôi đã rất lâu không hề liên lạc.

Hạ?

Giọng tôi mang một tia không thể xác định. tôi mấy ngày nay tựa hồ lần đầu tiên nghe thấy thanh âm của chính mình, khàn khàn đến chính bản thân cũng bị dọa sợ.

Tiểu Tô, em khỏe không?

Tôi muốn nói “rất tốt”, nhưng tôi không tốt. Nếu như là Hạ tiên sinh, câu đầu tiên anh sẽ nói không phải là thế này. Anh nhất định sẽ nói, bảo bối, em cái đồ không có lương tâm này, lâu như vậy rồi cũng không gọi điện cho anh.

Em không sao chứ?

Ừm.

Xin lỗi.

Làm sao vậy?

Anh hẳn là nên đến thăm em.

Không có việc gì.

Trầm mặc. Anh bạo phát.

Tô, em có thể nói thật rõ cho anh biết được hay không!

Tôi vô thức cần môi, cảm giác thiếu dưỡng khí kéo tới.

Cái gì?

Em rốt cuộc muốn như thế nào?

Em không biết.

Vậy em muốn anh thế nào!

Hạ tiên sinh...

Đừng gọi như vậy! Em có đúng hay không căn bản không nghĩ tới muốn vĩnh viễn ở cùng anh một chỗ.

Không phải.

Vậy em vì sao! Vì sao! Em rốt cuộc muốn như thế nào!

Tôi chưa từng thấy qua Hạ tiên sinh mất khống chế như vậy. Anh liên tiếp hỏi mấy câu vì sao.

Trên thế giới này có nhiều vấn đề như vậy, ngay cả chính tôi cũng không rõ ràng được cho lắm, làm sao trả lời được anh đây.

Em nhớ anh.

Anh bỗng chốc im lặng.

8. Chương 8

57.

Khoảng cách giữa người với người xa như vậy, cho dù đang ôm lấy nhau, trong lúc ấy vẫn tạo nên một cái khe không cách nào vượt qua được. Một chiếc lưới bắt buộc họ dừng lại chỗ đó, khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể chạm vào nhau.

Khoảng cách giữa người với người cũng gần như vậy, chỉ cần một câu nói đầu tiên ngăn ngừi cũng có thể đánh vỡ hết thấy khoảng cách.

Hạ tiên sinh ôm lấy tôi, giống như muốn ghìm chết tôi.

Anh gầy, râu có hơi nhiều, khuôn mặt vì thức đêm mà khó chịu nên có những nốt lấm chấm nho nhỏ, cùng với cả người mệt mỏi. Rất giống một ông già.

Tôi không biết nên làm cái gì, nên nói cái gì. Chỉ là bản năng vùi vào người anh, liều mạng khóc, liều mạng liều mạng mà khóc.

Cái gì cũng không cần quản, không cần áp lực, không cần che giấu, phóng túng mà khóc.

Dựa vào bản năng, dù sao tôi cũng đã quen thuộc anh như thế.

Chúng tôi thật lâu không hề làm tình, anh như muốn bù lại tất cả, không ngừng, gần như mất mạng.

Anh ôm tôi thở dốc, mang theo ghen ngào.

Bảo bối...

Dạ.

Tóc em dài hơn nhiều rồi.

Ừ.

Do chúng ta đã lâu không gặp rồi.

Tôi không nói chuyện.

Thật xinh đẹp.

Anh cúi người hôn tôi một cái. Khuôn mặt chôn ở cổ tôi. Thanh âm lẩm bẩm truyền đến.

Theo anh đi.

Tôi trầm mặc một lát.

Em có muốn đi theo anh hay không!

Được.

Thật sự?!

Chờ em khi thực sự chỉ còn một mình, em sẽ đến tìm anh.

Nói rồi đó.

58.

Lại một lần ly biệt.

Mấy thân thích lục tục tới bệnh viện thăm. Chảy vài giọt nước mắt, cho tôi một ít tiền.

Mẹ chỉ có thể dùng loại ánh mắt giống như một con thú nhỏ nhìn chúng tôi, nhìn mọi người tới rồi lại đi, giống như một đứa trẻ mới sinh.

Chỉ có ba.

Đã lâu không gặp, ông tựa hồ thấp hơn trước đây không ít, có lẽ là do tôi lớn lên, ông kỳ thực không hề cao lớn như trong trí nhớ. Năm tháng không thể tránh được lưu lại trên mặt ông vết tích, hốc mắt hãm sâu, mang theo loại nhần nhục chịu đựng của người trung niên, không thể tránh được, lại có thêm một chút tâm tình hà khắc.

Mẹ tựa hồ không muốn nhìn thấy ông, nghiêng đầu giả bộ ngủ.

Tôi nhẹ giọng nói bên tai mẹ. An ủi bà, mong bà đồng ý.

Đem phòng bệnh lưu lại cho hai người họ. Tôi đi phòng hút thuốc hút điếu thuốc.

Bất luận sinh hoạt dày vò thế nào, đã từng thăm thương đến cắt da cắt thịt thế nào, không muốn đối mặt ra sao, đời người vẫn như thế này, một bước cũng không thể thiếu. Cho dù là hạnh phúc hay khổ đau, đều là do chính mình chọn.

Một người không thể che giấu được quá khứ của chính mình, cho dù che giấu mình được dưới ánh mặt trời, cũng không che giấu được bóng đêm hoang vu. Đơn giản liền không phải che giấu.

Ánh mắt ba hồng hồng, rời đi. Tôi không rõ mẹ làm sao chỉ cần một ánh mắt thôi cũng khiến ông rơi lệ.

Tôi xoa xoa mái tóc khô ráp của bà, giống như che chở một đứa trẻ mà bảo vệ bà, để bà an tâm.

59.

Ngày mà mẹ đi, thành phố này đón một trận mưa to lâu rồi chưa có. Tôi biết trận mưa này không phải là vì tiễn biệt mẹ của tôi, mà chỉ là muốn cọ rửa đi dơ bẩn của thành phố này, càng làm nặng nề thêm khí tức tử vong.

Tôi không thể nói rõ được mình có tâm tình gì. Dự liệu từ lâu giờ đã được thực hiện mà thôi. Trái lại có chút cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ cuối cùng đi. Không cần thống khổ. Không cần chịu đựng nữa.

Một mình tôi gánh vác tất cả mọi chuyện. Chi phí nhiều vô kể của bệnh viện, chỉnh lý tạp vật, hóa táng thi thể của mẹ, nhận mấy cuộc điện thoại của bạn bè và mấy vị họ hàng xa.

Lần đầu tiên vội vàng như thế trong cuộc đời.

Hạ tiên sinh gửi cho tôi một tin nhắn:

Anh yêu em. Anh chờ em.

Giống như người bị nhốt trong ngục giam một lần nữa tìm được cuộc sống mới, thoát khỏi tất cả mù mịt. Tôi hít một hơi không khí bên ngoài, về nhà.

Tôi dọn dẹp tủ phòng ngủ, đem hũ tro cốt trình trọng bỏ vào trong.

Sinh mệnh mẹ đã theo màn khói lửa kia tiêu tán, lưu lại, chỉ còn phó thác cho người còn sống.

60.

Đến tận lúc mẹ rời đi, tôi vẫn không thăng thấn với bà. Từ đầu đến cuối cũng không có ý định nói thật.

Chỉ là theo mẹ rời đi, tôi rõ ràng cảm nhận được trong thân thể mình hình như có năng lực nào đó đã biến mất. Tôi không biết là cái gì, tôi nghĩ sớm muộn gì mình cũng phát hiện ra. Chỉ là hết thấy dù sao cũng không giống nhau.

Tóc từ lâu đã dài qua mắt, mềm mềm mại mại, che đường nhìn giữa tôi và những người khác. Cứ nhiên lại có một cảm giác an toàn khó hiểu.

Lúc Viên tử, Lý tử đến thăm tôi, tôi đang quét tước phòng ngủ, lục ra một đồng vật cũ, do chính Hạ tiên sinh lưu lại.

Bọn họ dùng thái độ gần như thương tiếc tiễn tôi đi.

Bên ngoài đã lại qua một mùa xuân nữa. Hơn nửa năm này tôi hoang mang mà trôi qua. Duy trì sinh hoạt hai người một khi rời đi, liền tương đương với chặt đứt liên hệ của tôi với bên ngoài.

Ngẫm lại cũng cảm thấy kỳ quái, người như tôi vậy, thế nào lại có thể yêu được người khác.

Mùa xuân năm 2004, đại dịch Sars trùng trùng điệp điệp đến, lại trùng điệp mà đi, tôi đương nhiên tránh khỏi nó, chỉ nghe thấy những tin tức truyền lại sau sự kiện này.

Viên tử kéo tôi đi cắt tóc. Tôi không muốn. Bọn họ không thể làm gì khác ngoài mang tôi đi siêu thị. Mua thêm vài món quần áo, một ít đồ ăn vặt và rau dưa mới mẻ.

Tôi cuối cùng đọc thân.

61.

Chợt rảnh rồi, lại có cảm giác chán muốn chết. Tôi lật xem rất nhiều phim nhựa, một nửa tiền lương dùng để giao tiền thuê nhà, còn lại một nửa dùng để duy trì sinh hoạt và mua sách.

Thấy rất hỗn tạp, tôi mất ba giờ xem xong ‘Đỏ và đen’, khép quyển sách lại thì cái gì cũng không nhớ nổi, hình như mất mất ba tiếng ngẩn ngơ. Thậm chí trong lòng còn cảm thấy chán ghét, muốn nôn.

Nhìn ánh sáng của đèn bàn xen vào giấy trắng mực đen, đột nhiên sinh ra xung động muốn viết thơ.

Tôi chưa ba giờ thực sự viết qua thư, lúc chính thức đề bút, chỉ viết được tên và dòng thăm hỏi, chính văn một chữ cũng không viết ra được.

Do dư thật lâu, tôi quyết định dùng phương pháp đơn giản nhất mở đầu.

Hôm nay thời tiết có chút lạnh, xuân phong se lạnh, có điều hoa dưới lầu đã nở hoa đón xuân, màu vàng nhạt rất đẹp, khiến em muốn trồng một cây hoa cải dầu. Mùa xuân vẫn không tránh được mà đến.

Viết hai đoạn lớn vô ích, tôi xem lại, cuối cùng thấy có một chút ý thô tục.

Đến chỗ viết về cảnh đẹp phía sau, càng viết càng thuận. Nghĩ đến việc tôi viết là để cho Hạ tiên sinh đọc, lúc hạ bút liền không khống chế được mà trở nên mềm nhẹ hơn. Viết như thơ.

Lẻ tẻ mà viết mấy đoạn sinh hoạt hàng ngày của mình, đang xem sách nào phim nào, dưới lầu mới mở quán vắn thẩn mới, nhãn hiệu trà lài nhà nào uống ngon, mới nuôi một chậu hoa cúc vạn thọ các loại. Giống như một đứa trẻ khoe khoang món đồ chơi của chính mình, nói như thế nào cũng không nói hết, khó mà nói.

Viết bốn trang, lúc viết không cảm thấy gì, nhìn lại, tuy là mấy chuyện vụn vặt loạn thất bát tao, giữa những hàng chữ lại tràn đầy ôn nhu.

Hỏi địa chỉ của Hạ tiên sinh, anh một lòng cho rằng tôi muốn đi gặp anh.

Không phải.

Vậy em muốn làm gì.

Gửi thư.

Nghe anh khó khăn thoải mái, tôi cười khẽ.

Một tuần sau thu được hồi âm. Mở thư là một cảm giác vô cùng kỳ diệu. Không biết bên trong có cái gì, viết cái gì. Vui sướng bí ẩn và chờ mong, giống như mở từng chiếc rương trong bảo tàng.

Phong thư có màu trắng noãn, tem là phong cảnh chỗ của Hạ tiên sinh, có dấu đỏ sẫm của bưu điện.

Tròn năm trang, so với tôi còn viết nhiều hơn một tờ. Tôi rút ra, rơi xuống một tấm ảnh chụp.

Anh nằm úp sấp ngủ trên bàn, ánh đèn bàn chiếu vào một nửa khuôn mặt, một nửa còn lại chìm trong bóng tối. Lông mi rất dài, cằm có râu lún phún, nhưng ngoài ý muốn thoát nhìn rất sạch sẽ, giống như lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt. Ngủ đến không hề phòng bị như vậy.

Trong lòng có một cảm giác kỳ lạ. Người chụp ảnh cho anh là ai? Người nào sẽ có tâm tình cẩn cẩn thận thận đó tiếp cận Hạ tiên sinh?

Chữ của Hạ tiên sinh không coi là đẹp, nghĩ cũng đoán được chữ viết của anh.

Anh viết về công tác của anh, nỗi nhớ của anh, giống như một phong thư tình.

Anh viết rất ít mấy chuyện linh tinh, câu chữ có chút hỗn loạn, thỉnh thoảng trước sau dính vào nhau đến kỳ quái. Tôi vui rạo rức đọc từng câu từng chữ đến vài lần.

Lúc này nằm ở trên bàn hồi âm.

Tôi đề bút liền viết: thư tình không nhất định là thơ, thơ nhất định là thư tình.

Có thể tưởng tượng được anh đọc xong bức thư này, biểu tình vò đầu bứt tai, hung dữ trừng mắt, lại không biết làm thế nào.

===

Vừa gõ vừa ngủ gật... Cố ngồi gõ cho xong chương, chờ ơi sao mà thấy nó dài... Chắc có nhiều lỗi lầm nhưng mà lười sửa... Thôi lúc khác coi lại...

9. Chương 9

63.

Hạ tiên sinh thường gửi cho tôi một vài bức ảnh, tôi ép plastic hai mặt, kẹp vào trong sách làm thẻ kẹp. Anh muốn ảnh của tôi, tôi không có cameras. Anh liền muốn tôi qua đó, anh chụp cho tôi.

Ý nghĩ muốn đến nơi đó giống như một cái xương mắc kẹt nơi cổ họng.

Cho đến một ngày, bị vị cấp trên quăng một xấp văn kiện vào mặt. Tôi sụp đổ.

Trình thư từ chức, thu dọn mọi thứ, nhanh đến mức khó tin. Tôi đi cực kỳ gọn gàng.

Cấp trên là một vị nữ trung niên hà khắc, lông mày dùng bút kẻ màu đỏ rất nhẹ, khiến cho lông mày giống như một mũi dao. Con mắt nhỏ hẹp, hốc mắt lại hãm sâu, môi mỏng, trời sinh tướng mạo không đẹp. Nói tướng mạo là do tâm sinh, thời gian dài nhúu mày mím môi, cho nên lưu lại một đường nếp nhăn, giống như vạch một vết trên mặt. Khó có thể tưởng tượng được cuộc sống của cô ta và chồng mình.

Tôi rất đồng tình cô ta.

Ngẫu nhiên mở thiên nhãn thấy hồng trần, người đáng thương là ở trong mắt người khác.

Thật đáng buồn chính là đại đa số người suốt đời không mở được thiên nhãn, tự nhiên cũng không biết hình dạng của chính mình.

Tôi cũng không biết.

64.

Không báo trước cho anh biết, tôi kéo vaili ngồi đến thành phố này.

Thời tiết rất tốt, bầu trời trong xanh giống như một bức tranh.

Địa chỉ của Hạ tiên sinh không khó tìm. Tôi cầm địa chỉ, nghiên cứu một chút bản đồ một chút là có thể tìm được đại khái.

Ngồi xe hơn ba tiếng đồng hồ, giờ đã là sắp hoàng hôn, tôi đã mệt mỏi rồi. Đi tới trường cửa tiểu khu, tôi nhìn thấy Hạ tiên sinh.

Cùng bạn gái của anh.

Khuôn mặt quen thuộc, nụ cười quen thuộc.

Quả thực khiến người ta phải bật cười.

Phản ứng đầu tiên của tôi là quay đầu. Khấn trương giống như một tên cuồng rình trộm, lập tức mới phản ứng được.

Liên xoay người.

Không có né tránh, Hạ tiên sinh thoáng cái nhìn thấy tôi. Dừng lại ở nơi đó, không biết làm ra biểu tình nào mới tốt.

Xin chào, Hạ tiên sinh.

Chào... em.

65.

Vào trong nhà anh. Một căn phòng cho thuê sáu mươi mét vuông, so với phòng của chúng tôi trước đây lớn hơn nhiều.

Ngoài ý muốn rất sạch sẽ, không quá phù hợp với thói quen lười biếng của anh.

Tiểu Tô...

Sao.

Anh thăm dò sắc mặt tôi, mở rồi lại khép miệng, cuối cùng nói.

Trước thu dọn một chút đã.

Được.

Hành lý của tôi không nhiều lắm, phòng bên kia vẫn còn chưa trả lại. Có thể là trong lòng tôi vẫn còn mơ hồ giữ cho chính mình một đường lui.

Hôm nay sao lại không tặng ca?

Ngày hôm nay nghỉ phép.

Trùng hợp như thế?

Hạ tiên sinh không trả lời, kéo tay tôi hỏi tôi đã ăn cơm chưa.

Không có.

Anh nắm tay tôi xuống lầu, đi khoảng mười phút, tới một nhà hàng cơm Trung rất có đẳng cấp.

Góc hẻo lánh, chọn hai món ăn, hai cốc bia.

Sao em lại tới đây?

Không phải anh bảo em đến đây sao.

Anh...

Anh uống một ngụm bia, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Trầm mặc trong chốc lát, vẻ mặt thấp thỏm của anh bình tĩnh trở lại.

Anh đã từng nói với em, nếu như anh kết hôn thì làm sao bây giờ, em còn nhớ không?

Ừm.

Sắc mặt tôi bất động, trong lòng lại đau đớn, tưởng như không thể hô hấp, không muốn nghe thêm một chút nào nữa.

Cô gái kia, tên là Thường An, là mẹ anh giới thiệu.

Tên rất hay.

Đúng vậy, rất hay, gia đình cũng tốt, tốt nghiệp chính quy khoa tiếng Trung, ôn nhu sẵn sàng, dư sức xứng với anh.

Anh giống như tự giễu.

Tôi gặm một con tôm, ngay cả vỏ cũng nuốt.

Tô, anh khó chịu muốn chết.

Tôi ngừng lại, Hạ tiên sinh nhìn tôi, vành mắt đỏ đỏ.

Hôm nay em gọi anh Hạ tiên sinh, giống như một người qua đường vậy.

Xem, thích hợp vậy mà. Em sớm muộn gì cũng phải quang minh chính đại gọi anh như thế, thời cơ hôm nay quá thực tuyệt diệu.

Tôi không biết chính mình thế nào lại dùng ngữ khí như vậy để nói, nói xong, tôi liền hối hận.

Anh che tay trước mắt, che khuất tầm nhìn của tôi.

Tôi ăn không biết vị.

66.

Tắm rửa xong, tôi xoa tóc bước ra phòng tắm.

Hạ tiên sinh liếc mắt nhìn tôi, cuối cùng mở miệng.

Lại đây.

Anh ôm tôi vào ngực, mở máy sấy sấy mái tóc quá dài của tôi.

Rất ấm.

Khi thì lấy ngón tay khều tóc, khi thì lấy cả bàn tay nhào nặn. Giống như bị coi thành súc vật.

Cảm giác tê dại từ da đầu truyền đến, chạy khắp toàn thân.

Thanh âm ong ong vang khoảng mười phút, anh bỗng chốc rút phích cắm, hai tay ôm lấy tôi.

Đã muốn sấy tóc cho em từ lâu rồi.

Cơ thể của tôi thoáng cái mềm xuống. Mơ hồ không rõ ừ một tiếng.

Anh hồi trước bị mẹ kín đáo nhét Thường An đến chỗ mình, bọn anh đã đi lại ba tháng. Nhưng anh và cô ấy không hề phát sinh chuyện gì.

Ừ.

Anh yêu nhất chính là em, không ai có thể thay đổi.

Tôi trầm mặc. Hạ tiên sinh luôn luôn thẳng thắn thành khẩn, tôi tin tưởng dù anh có vượt quá giới hạn hay thay lòng đổi dạ, anh cũng sẽ không giấu diếm tôi. Giữa chúng tôi chưa từng có hiểu lầm.

Phòng của anh là cô ấy quét tước phải không?

A.... Ừ, mẹ anh cho cô ấy chìa khóa. Ngày mai anh sẽ hỏi lại cô ấy chìa khóa.

Ảnh chụp là cô ấy chụp cho anh phải không.

Phải. Cô ấy học nhiếp ảnh.

Em cũng muốn học, sau đó em chụp cho anh. Đưa chìa khóa cho em, em thay anh quét tước.

Ánh mắt Hạ tiên sinh phát ra tia sáng rực rỡ, rất giống một chú chó lớn thấy được chủ nhân, bỗng chốc bỏ nhào vào người tôi. Một trận hôn loạn.

Bảo bối, anh yêu em chết mất.

67.

Chúng tôi lại ở cùng một chỗ.

Ngày thứ hai, Hạ tiên sinh quả nhiên giao cho tôi một chiếc chìa khóa.

Liên tục một tuần, tôi ở nhà, phụ trách sửa sang gian phòng, giặt quần áo của anh, cộng thêm làm cơm.

Hạ tiên sinh quả nhiên phải khuya mới về. Trung bình mỗi ngày tăng ca đến mười giờ. Về đến nhà là mười rưỡi, ăn cơm rửa mặt, mười một rưỡi mới nằm đến trên giường. Mà sáng sớm bảy giờ rưỡi lại muốn rời giường. So với công việc mỗi ngày chỉ công tác bảy tiếng của tôi không biết vất vả hơn bao nhiêu lần.

Anh làm gì phải liều mạng như thế.

Anh tham gia chính là một xí nghiệp mới cất bước không lâu, cho nên sẽ rất mệt.

Không thể nào, em vẫn tưởng anh làm ở xí nghiệp lớn.

Ở nơi như vậy đợi không có nhiều ý nghĩa. Công ty bọn anh rất có triển vọng, không gian để nâng cao rất lớn. Cho dù thất bại, anh còn trẻ, còn có thể xông pha, quan trọng nhất là có thể tích góp được kinh nghiệm.

Tôi ngây người nhìn Hạ tiên sinh. Trên mặt anh tràn đầy ánh sáng đầy màu sắc, khác hoàn toàn lúc bình thường, là dã tâm và kỳ vọng của tuổi trẻ bùng nổ.

So với anh, tôi giống như một ông già đầu còn xanh.

Đừng nhìn anh như vậy, ông xã em là chủ quản của một phòng đầy, sau này em chỉ cần ở nhà làm cơm sinh cho anh, anh nuôi em.

Anh cúi đi.

68.

Một ngày Hạ tiên sinh trở về sớm, tôi đang bật nhạc nấu ăn ở phòng bếp.

Đột nhiên một người từ phía sau ôm lấy thắt lưng tôi, đầu khoát lên vai tôi, hô hấp ấm áp thổi vào cổ, ngứa ngứa.

Đã lâu không nhìn thấy em mặc tạp dề nấu ăn cho anh, thật gợi cảm.

Anh lại phát xuân cái gì vậy.

Anh quay mặt tôi lại hôn lên. Mềm mại, ẩm ướt, dòng điện lướt qua toàn thân, thoải mái đến không có cách nào kiềm chế.

Chỉ phát xuân với em thôi.

69.

Em muốn tìm một công việc.

Vì sao!

Không thể cứ mãi ở nhà mỗi ngày chờ anh đi.

Ở nhà đợi anh thì làm sao, anh an tâm.

Em đi ra ngoài thì anh không an tâm?

Em chăm sóc anh không phải rất tốt sao, một mình anh cũng không phải không gánh vác được, cần bà xã mình ra ngoài làm việc.

Em cũng không phải vợ anh.

Em không phải thì ai phải.

Hạ! Chúng ta sớm muộn gì cũng phải xa nhau đúng không?

Anh im lặng.

Vấn đề này chúng tôi vẫn có ý định lảng tránh, chúng tôi ở cùng nhau đã là năm thứ bốn, mùa xuân thứ tư. Hai bên chưa từng nói qua hứa hẹn. Sống chết có nhau, bạch đầu giai lão, sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, một đời một kiếp một người... Những điều như thế.

Anh là người giữ lời, mà tôi sẽ tưởng là thật.

10. Chương 10

70.

Khó có được một ngày Hạ tiên sinh rảnh rỗi, chúng tôi ra ngoài hẹn hò.

Cùng anh chia ly nửa năm, cảm thấy anh thay đổi rất nhiều. Thái độ lười nhác và thờ ơ trước đây biến mất, bây giờ thường bộc lộ khí thế sắc bén và nghiêm cẩn.

Tôi nói như vậy cho anh nghe, anh cũng có chút bất đắc dĩ mà buông tay: Không có biện pháp a, sinh hoạt bức bách.

Chúng tôi mặc áo T-shirt, áo khoác và quần jean, bước chầm chậm quanh hồ. Không khí buổi sáng mang một chút ẩm ướt, hoa đào và bạch ngọc lan nở rất vui vẻ. Nhất là đào hồng, từng đám từng đám, chen lẫn lá xanh. Khác với vẻ đẹp nhẹ nhàng của cây anh đào, là màu hồng nhạt đầy sức sống.

Người không nhiều lắm.

Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng câu vào tay tôi. Khóe miệng mang theo nụ cười khê. Bỏ đi tây trang màu đen, trông anh trẻ hơn vài tuổi.

Đứng, anh chụp ảnh cho em.

Anh dắt tôi đứng dưới một gốc cây hoa đào.

Dưới ống kính, tôi rất xấu hổ và khô cứng đứng ở đó, tay chân không biết để chỗ nào.

Cười một cái.

Cười đẹp chút.

Không được không được, em đừng cười nữa.

Tay đừng để ở phía sau.

Ai nha, thả lỏng chút.

Hạ tiên sinh tựa hồ buông thả, để mặc tôi chụp như đang chụp ảnh tốt nghiệp đứng ở đó, tanh tách một tiếng.

Lập tức tôi kéo một ông đang chạy bộ lại, nhờ ông chụp cho chúng tôi một tấm ảnh.

Dưới tàng cây hoa đào, chúng tôi đứng song song,

Hạ tiên sinh vươn cánh tay phải khoát lên vai tôi.

Tới nhé, ba hai một.

Tôi khẩn trương đến ngừng hân hô hấp.

Tanh tách.

71.

Em muốn đến một quán cà phê thư thái, nhà sách hoặc là một quán trà làm nhân viên thu xếp.

Lúc tôi nói như vậy với Hạ tiên sinh, anh cười không ngừng, nói tôi không có tiền đồ.

Tôi không cảm thấy gì. Dù sao tôi cũng chỉ có một thân một mình, có thể nuôi sống chính mình là được. Người có tính cách như tôi không thích hợp ra sức làm việc, không bằng tìm một công việc thanh nhàn, thời gian nhàn hạ thì viết cái gì đó.

Hạ tiên sinh suy nghĩ một chút, đồng ý.

Anh tìm cho em.

72.

Gần công ty Hạ tiên sinh có một cửa hàng. Bán sách, cũng bán cà phê.

Mùi của sách và cà phê rất hợp nhau, có thời gian chạng vạng của mùa hè ngừng lại trong nháy mắt, có mùi vị lười nhác.

Trước khi phỏng vấn tôi tìm hiểu một chút thông tin liên quan về sách và phân loại các loại cà phê.

Tất cả rất thuận lợi, tôi được được lưu lại. Sáng sớm chín rưỡi đến năm rưỡi. Tiền lương một nghìn ba.

Vừa mới đầu phải học về máy pha cà phê, lọc chất lỏng của cây cà phê, lại học khuấy sữa, tạo hoa. Người chuyên pha cà phê là một người lớn hơn tôi vài tuổi, gọi Kiệt.

Hắn thoạt nhìn có rất trẻ, giống như sinh viên, quen mặc áo sơ mi trắng và quần tây. Một người rất có mị lực.

Ở thôn cũng có một người bạn gọi Kiệt, có điều cậu ta mở quán bar.

Tôi cười trêu chọc hắn.

Tay hắn rất dễ nhìn, khớp xương rõ ràng, động tác sinh động như mây bay nước chảy, cốc cà phê màu bạc

hà dưới tay hắn giống như có linh tính.

Người uống cà phê không nhiều lắm, đều là thành phần tri thức hoặc người ngoại quốc, một cốc cà phê bán được giá đến hai mươi, ba mươi đồng. Kiệt nói cho tôi biết, ở nước ngoài một cốc cà phê kỳ thực nhiều lắm chỉ bốn, năm đồng.

Công việc mỗi ngày của tôi là quét tước vệ sinh, làm hơn mười cốc cà phê, chăm sóc một chút vài cây bạc hà, tiện thể thu ngân. Một nửa thời gian là không có chuyện gì. Tôi sẽ đọc sách, sẽ viết truyện ngắn, hoặc là nói chuyện phiếm với Kiệt.

Cuộc sống thanh nhàn.

73.

Nghe Kiệt kể về chuyện cũ của hắn.

Kiệt tốt nghiệp cao trung liền tiến vào xã hội. Lăn lộn tám năm, đã làm qua nhân viên phục vụ, chạy qua tiêu thụ, ngẫu nhiên có cơ hội đi theo người khác học cà phê, từ đó về sau yêu cây cà phê.

Hắn có rất nhiều sách liên quan đến cây cà phê, nguyện vọng lớn nhất của hắn là ra nước ngoài đến Mexico học tập.

Hắn nói rất hời hợt, giống như không đáng nhắc đến.

Kiệt là một người rất sạch sẽ lại cố chấp, khác với vị bạn tốt thời cao trung kia.

74.

Tan ca hôm nay tôi đi lấy ảnh chụp.

Vẫn nghĩ phim ảnh là một vật thể rất thần bí, thiết kế của nó giống như đường ray xe hỏa, phim ảnh đen chiếu ra những bóng người kỳ lạ. Phải thật tập trung tinh lực mới có thể miễn cưỡng thấy rõ.

Tiệm chụp ảnh rất cũ, tường ngoài loang lổ, leo khắp toàn là màu xanh của cây thường xuân. Cũ vừa đúng. Không gian trong phòng cũng không lớn, trên tường treo đầy ảnh chụp, giống như vào bảo tàng tham quan.

Tôi không biết rửa ảnh như thế nào, luôn nghĩ đó là một công việc vô cùng thần bí. Bên trong căn phòng tối, ảnh chụp không cần tia sáng, rửa ảnh cũng không cần tia sáng. Chủ quán chụp ảnh mỗi ngày túi bụi quanh cuộn phim, hắn lặng lẽ, không lo lắng đến chuyện bên ngoài phòng, rửa được ảnh chụp, là toàn bộ thế giới của hắn.

Đem hạnh phúc của người khác đến một tấm ảnh, là một loại bằng chứng. Giống như chính mình cũng hạnh phúc.

Nghề nghiệp thanh nhã biết bao.

Chúng tôi chụp không nhiều lắm. Tôi liếc mắt liền thấy được tấm ảnh được ông lão kia chụp hộ.

Trên ảnh chụp rõ ràng tôi rất khấn trương, con mắt nhìn về phía màn ảnh giống như động vật bị hoảng sợ, trừng đến tròn tròn. Mà anh nhìn về phía tôi, mặt hơi nghiêng, cười khẽ với tôi, ánh mắt dù cách ảnh chụp cũng có thể cảm nhận được sùng nịnh trong ấy.

Trái tim của tôi bỗng chốc đập đến lợi hại.

75.

Hạ tiên sinh cầm ảnh chụp như nhật được chí bảo, một lần lại một lần lật xem. Anh quả nhiên cũng thích tấm dưới cây hoa đào.

Anh lúc đó nhìn em làm gì?

Lúc đó vừa vặn thấy tóc em có chút rối.

Anh nói ông lão kia có phải vừa vặn là một thợ chụp ảnh không.

Vậy ông ấy chính là nhân chứng mà Thượng Đế phái đến cho chúng ta.

Nếu ông ấy biết sự thật, còn chứng kiến, không đem cameras đập vào mặt chúng ta đã là tốt lắm rồi.

Anh dừng lại, dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn tôi.

Làm sao vậy?

Bảo bối, mẹ anh ngày mai muốn đến.

Tôi ghen lại. Căn phòng ảm áp trong nháy mắt vỡ tan.

Vậy mai em tránh đi một chút.

Không cần. Anh đã nói qua với mẹ có bạn mình ở đây.

Được.

76.

Anh xuất quỹ (=come out) rồi? Tôi hỏi.

Anh...

Tôi nghĩ đến nửa năm trước, chúng tôi vừa xa nhau, mà lúc đó mẹ bệnh nặng, Hạ tiên sinh lôi kéo tôi muốn xuất quỹ. Tôi cự tuyệt.

Lúc đó có rất nhiều chuyện, mẹ lại không chịu nổi kích thích. Tôi từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ đến. Mà hiện tại, tôi chỉ có một mình, không có gì quan trọng. Hạ tiên sinh, anh còn dám không.

Cũng không dám. Giống như tôi. Nếu như thế giới này tôi cùng anh không có chút lo lắng nào, chắc là có thể đơn giản mà ở cùng một chỗ.

Người càng đi càng sợ quay đầu lại.

Tôi nở nụ cười.

Nói đùa thôi, em sẽ không ép anh.

Vậy em còn có thể theo anh cùng một chỗ không.

Có thể là không.

Vậy em muốn đi đâu!

Không biết.

77.

Không hề ngoài ý muốn, dì tới. Không khác với lần trước lắm, mang theo vài túi rau dưa thịt cá. Xem tường tận từng góc ngách, đi một vòng quanh phòng, nhanh nhẹn thu dọn mọi thứ. Vào phòng bếp.

Sắc mặt Hạ tiên sinh không tốt lắm.

Dì ngồi đối diện anh, vẫn là bộ dáng xinh đẹp thân thiết đó. Nói chuyện hay làm việc giống như con thôi, không dừng lại được.

Tiểu Tô, đến, ăn chút cá, đây là vị nhà bác làm, ném thử xem.

Tiểu Tô, cháu nói cho dì biết một chút, hai người chúng nó ở chung thế nào a.

Tôi nuốt vào thịt cá, vị đắng mắc vào, trước đây hỏi thăm còn có thể rời khỏi Hạ tiên sinh, thế nhưng hiện tại lại hỏi trước mặt anh. Vậy sao không trực tiếp hỏi anh chứ.

Rất tốt, rất xứng đôi.

Đúng vậy, cô bé này thực sự là rất tốt. Thái độ làm người hiểu chuyện lại nhu thuận. Bác xem a, phải sớm xác định một chút mới được.

Mẹ!

Cháu xem nói, lại xấu hổ rồi. Con mấy hôm trước không phải nói yêu thích người ta sao.

Con nói lúc nào.

Còn nói không có, chiếc nhẫn trên tay nó không phải là con tặng à.

Đó là quà sinh nhật, dù sao không thể không tặng a.

Cái đó không phải là do thích người ta sao? Không thích thì tặng quà cái gì.

Con...

Thành gia lập nghiệp, trước thành gia sau lập nghiệp. Chờ con ổn định rồi, mẹ liền an tâm.

Mẹ, đừng nói nữa.

Ai, tiểu Tô cháu có bạn hái hay chưa vậy.

Còn chưa có.

Vậy mau mau tìm đi thôi, đều hơn hai mươi mấy rồi. Nếu không dì giới thiệu cho cháu một người?

Không cần, cháu không vội.

Ý nghĩ của mấy đứa thanh niên tụi bay dì không hiểu nổi a.

Đúng vậy, chính chúng tôi cũng chẳng hiểu. Ai có thể hiểu?

11. Chương 11

77.

Thường An, người cũng như tên. Nhìn cô ấy là có thể tưởng tượng được cô ấy lớn lên trong hoàn cảnh đơn thuần thế nào, hai mắt trong veo, tóc dài nhu thuận, là cô gái cần được bảo vệ.

Cho dù là tôi, cũng khó có thể sinh lòng chán ghét.

Cô ấy xách hai túi, có chút ngượng ngùng đưa một cái cho tôi.

Chào... anh, đây là món quà em chọn cho anh, mong anh sẽ thích.

Dì làm ra bộ dáng vô cùng kinh ngạc.

Ai nha, An An thế nào tới. Ăn cơm chưa con.

Chưa... chưa.

Đến đến đến, ngồi xuống cùng nhau ăn, dì đi lấy cho con đôi đũa.

Nhìn dì bận trước bận sau vui mừng chiêu đãi cô ấy, tôi và Hạ tiên sinh đều rất xấu hổ. Tôi tận lực lảng tránh đường nhìn của Hạ tiên sinh, chuyên tâm thưởng thức món quà trên tay.

Một chiếc bút máy mạ vàng, nặng trĩu, cảm giác rất tốt, nói vậy giá trị hẳn là xa xỉ.

Tô tiên sinh, em nghe Hạ Hạ nói anh thích viết văn chương, cho nên đưa anh một chiếc bút máy, anh...

Tôi rất thích, cảm ơn em. Gọi tiểu Tô là được rồi.

Cô ấy rất thẹn thùng nở nụ cười.

78.

Thường An bắt đầu thường xuyên đến, ngược lại cũng không vào cửa, dù sao một cô gái đi vào cũng không tiện lắm.

Đứng ở cửa, đưa cho tôi món canh và mấy mấy đồ chơi chính tay cô làm. Ngẫu nhiên hẹn chúng tôi ra ngoài chụp ảnh.

Cô gái vô cùng chu đáo, ôn nhã. Cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng xấu hổ, nhìn cô khiến cho lòng người ta ngọt ngào. Nhìn ra được cô ấy rất thích Hạ tiên sinh, ánh mắt nhìn về phía anh chứa nhu ý.

Công ty của Hạ tiên sinh cũng bắt đầu mở rộng, quả thực giống như anh đã dự đoán, tiền đồ vô hạn. Hạ tiên sinh hưng phấn nói với tôi kế hoạch sau này của anh.

Kiệt bắt đầu chuẩn bị khẩu ngữ và thị thực, hẳn chuẩn trong hai năm sẽ bay đi Mexico.

Chỉ có tôi, mỗi ngày lau cốc cà phê men trắng, mặt trời lên rồi trăng lặn xuống, một ngày lại một ngày mài mòn thời gian của chính mình.

79.

Buổi tối, con người sẽ trở nên đa sầu đa cảm, có thể là vì ánh trăng lên xuống có thể ảnh hưởng tâm tình của con người.

Tôi mơ một giấc mộng, nửa đêm bị giật mình tỉnh giấc, rồi lại quên đến không còn một mảnh. Hẳn là một giấc mộng vô cùng bi thương, cái cảm giác tim đập nhanh vẫn còn lưu lại, vừa co rút vừa đau nhức.

Sờ sờ mặt, trên mặt ướt át,

Đứng lên len lén rút một liều thuốc, cảm thấy buồn rầu trong lòng tiêu tán đi không ít, mới trở lại phòng ngủ.

Tôi chui vào trong lòng Hạ tiên sinh, anh vẫn ngủ mơ màng, chỉ là theo bản năng lấy tay ôm lấy tôi.

Tôi nhìn khuôn mặt anh bốn năm, giống như đã khắc sâu vào sinh mệnh của mình, còn muốn nhìn càng lâu.

Chôn mặt mình vào gáy anh.

Ông xã, anh sẽ rời đi sao?

Ừm

Anh sẽ đi sao?

Ừm...

Anh thích em không?

Ừm.

Vậy anh vì sao phải đi?

Anh hình như bị tôi đánh thức, mơ hồ sờ sờ đầu tôi. Thanh âm khàn khàn.

Em làm gì vậy?

Tôi lắc đầu.

80.

Hạ tiên sinh, em phải về.

Trở lại?! Không được! Không cho em đi!!

Thanh minh tới rồi, em muốn đi thắp hương cho mẹ.

Vậy... chừng nào em trở về.

Rất nhanh, anh có thể đi cùng em không?

Anh có chút giật mình, lập tức hơi khó khăn suy nghĩ, rồi gật đầu.

Tôi không nhớ rõ mẹ thích cái gì, chỉ là lúc nhỏ nơi quê nhà chúng tôi từng sinh hoạt, nơi ấy vừa đến trời thu sẽ nhẹ nhàng bay bay mùi hoa quế.

Thích hương hoa quế thân nhiên nở khắp đất trời, khiến cho cả mùa thu trở nên ngọt ngào. Làm cho tôi nghĩ đến những năm tháng ấy, có an nhàn xa xôi và huyền bí một cách thuần túy.

Đem mẹ an táng dưới một gốc cây quế, tôi nghĩ hẳn là bà cũng sẽ thích.

Dùng tro cốt của mẹ nuôi dưỡng cây quế, hoa quế nở, sinh mệnh của bà có lẽ cũng được kéo dài.

Mẹ, con đem con dâu mẹ đến rồi.

Để Hạ tiên sinh nói mấy câu với mẹ tôi xong, tôi bảo anh đến nơi cách đó rất xa. Một mình nói với mẹ mấy câu.

Mẹ, đây là người con thích nhất. Xin lỗi, anh ấy là một người đàn ông. Khi còn sống không thể nói cho người, chỉ sợ người không nhắm được mắt, không thể tha thứ cho con, cũng sẽ không chúc phúc con, hối hận đã sinh ra đứa con này. Xin lỗi.

Chúng con ở cùng một chỗ đã bốn năm rồi, đoạn ái tình này không ai có thể tiếp nhận, cũng không nhận được chúc phúc của bất kỳ người nào, bao gồm cả chính chúng con. Nhưng chúng con vẫn đang kiên trì, kiên trì đến thời khắc cuối cùng ấy. Chúng con gọi đó chính là ái tình, mẹ tin không?

Ba phụ người, người dạy con không nên phụ cô gái nào, nhưng con có thể không có cơ hội làm được chuyện như vậy.

Con... Con mệt lắm mẹ à.

Mẹ, con bất hiếu.

Tôi không logic mà nói một đồng chuyện linh tinh, ngay cả bản thân cũng không nhớ được.

81.

Khí trời bắt đầu ấm lên, là mùa đẹp nhất trong năm. Thành phố này có môi trường rất tốt, lại là một tòa cổ thành có lịch sử lâu đời. Rẽ đến góc nào cũng sẽ đột nhiên thấy một di chỉ.

Hai bên trái phải con đường là cây ngô đồng Pháp to lớn, cành lá xum xuê, sớm mọc ra lá xanh, che đi ánh mặt trời. Ánh nắng tháng năm xuyên qua lá cây, những tia nắng xuyên qua chiếu lên mặt đất những ánh nắng vụn vặt, giống như những vũng nước được tạo nên từ ánh mặt trời.

Có người nói, thời dân quốc có một vị phu nhân rất yêu cây ngô đồng Pháp, cây ngô đồng khắp thành phố này chính là do chồng của nàng vì nàng mà trồng nên.

Mọi người xem, những chuyện này truyền lại đời sau, khắp tòa thành này đều đọc hiểu cổ sự của bọn họ.

Khí tức như vậy khiến tôi động lòng. Tôi muốn viết một cổ sự.

82.

Thường An ăn mặc ngày càng ôn nhu, quần dài chấm đất, cười rộ lên giống như có thể tan vào ánh mặt trời.

Tôi xem Hạ tiên sinh cứng ngắc theo sát cô ra ngoài hẻm nhỏ. Mà tôi, mặt không biểu tình viết xoạt xoạt trên giấy.

Viết chính là cổ sự thời dân quốc của vị thiếu gia và người hầu nhà mình. Bọn họ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, thâm nấy sinh tình cảm, thật vất vả phá bỏ được cản trở được trong lòng đến với nhau. Thiếu gia lại bị yêu cầu kết hôn với một tiểu thư môn đăng hộ đối, tiểu thư tài hoa đẹp đẽ, đọc đủ thứ thi thư, cử chỉ trang nhã lại khí độ bất phàm.

Người hầu hèn mọn bất kham.

Thiếu gia không muốn lấy tiểu thư, cũng không dám đem quan hệ của người hầu và mình công bố với thế nhân.

Mỗi ngày mỗi đêm dày vò, hao tổn.

Người hầu tự cho rằng mình liên lụy thiếu gia, trong một buổi tối một ngày nào đó rời đi.

Thiếu gia tìm nàng hồi lâu không có kết quả, cuối cùng kết hôn với tiểu thư.

Mấy năm sau, biết được người hầu từ lâu chết ở dưới cây ngô đồng ở sân sau, thiếu gia bi thống bất kham, trồng cây ngô đồng khắp cả tòa thành, vì tưởng niệm người hầu đã chết.

Người đời sau cho rằng cây ngô đồng là thiếu gia trồng cho thê tử của mình, mà không biết rõ ý nghĩa thật sự.

Kỳ danh “Mộ cây ngô đồng ”

Tôi vốn muốn viết cho bọn họ một kết cục tốt. Muốn người hầu sống, bọn họ vĩnh viễn cùng một chỗ, dù cho vĩnh viễn không được thể nhân chấp nhận.

Hiện thực đã tàn nhẫn như vậy, vì sao lại không giải thoát được ở trong cố sự.

Nhưng những điều này không phải là thứ tôi có thể khống chế, cố sự của bọn họ chính là do ý nghĩ của chính họ. Chuyện tôi có thể làm, chỉ là viết tất cả xuống.

Hóa ra, mặc dù là trong cố sự, chúng tôi cũng không chiếm được giải thoát.

83.

Cậu là công phải không? Kiệt hỏi.

Tôi lúc đó đang rửa chén, tay trượt một cái, vỡ nát.

Xin lỗi.

Không có chuyện gì.

Trầm mặc xử lý những mảnh vụn đã vỡ.

Tôi phải.

Quả nhiên.

Cậu làm sao thấy được?

Không biết, là cảm giác thôi.

Nếu cậu thấy chán ghét, tôi có thể từ chức.

Không cần, tôi không kỳ thị.

Thực sự?

Ừ.

Cảm ơn.

Kiệt cười khẽ. Cậu không cần nơm nớp lo sợ, vị Hạ tiên sinh kia hẳn là người yêu của cậu đi.

Phải.

Ai, mong muốn các cậu có thể tiếp tục cùng nhau.

Cậu thì sao, thế nào không kết giao bạn gái, đều lớn như vậy rồi.

Chính là nghĩ một người rất tốt.

Cha mẹ cậu không thúc giục sao?

Tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với họ rồi.

A?

Tôi còn một người anh trai và một em gái, có tôi hay không cũng không quan trọng.

Vì sao?

Bởi vì tôi cũng là con.

84.

Tôi và Kiệt hàn huyên rất nhiều. Trò chuyện chuyện tôi và Hạ tiên sinh từ lúc quen biết đến yêu nhau, trò chuyện chuyện mẹ của tôi và gia đình của anh, còn có Thường An.

Có những chuyện muốn nói hết ra.

Bốn năm tình cảm, không ai lắng nghe. Tôi nói cho Kiệt nghe, cũng nói cho chính mình nghe.

Kiệt cũng hàn huyên với tôi người mà đã từng là người yêu của hắn, là thời gian Kiệt làm thuê mà quen biết, Kiệt vì hắn xuất quỷ, mà hắn lại lùi bước. Hôm nay cũng liên hệ không được, một đoạn tình cảm

khắc cốt minh tâm như vậy tựa như một giấc mơ, tới rồi lại đi.

Chúng tôi uống rượu, cảm thấy được an ủi.

Hôm nay tôi đã khuya mới trở lại. Thậm chí không muốn trở lại. Tôi lượn lờ khắp thành phố này, hướng về những nơi bóng tối nơi có ánh đèn mà đi. Thành phố này rất đẹp, nơi nơi đều là người khác và cây ngô đồng.

Vậy thì thế nào.

12. Chương 12

85.

Yêu đến phần cuối, nước đổ khó hốt.

Nghe nói khi Lý Tông Thịnh viết ca khúc này là lúc đang bị quấy rối, trong cơn tức giận mà viết lung tung. Chính hắn cũng không biết mình viết cái gì, lại không nghĩ rằng ca khúc này đổ cả nửa Trung Quốc.

Ngày đó lúc tôi về đến nhà đã là hừng đông, Hạ tiên sinh nghiêm mặt lạnh nhạt ngồi trên sofa đợi tôi.

Có một số việc dù đã biết kết cục, có vài vấn đề dù đã biết đáp án, nhưng bản thân lại không nhìn được mà không ngừng đi hỏi. Hỏi ra được đáp án mỹ mãn rồi thì thế nào đây. Cho nên, chúng tôi dứt khoát tránh đi vấn đề như vậy. Không được tự nhiên mà sinh hoạt.

Em đi đâu vậy? Uống rượu hả?

Cùng Kiệt hàn huyên cả ngày, uống một chút rượu.

Lần sau có thể báo cho anh biết trước một chút hay không?

Đã biết.

Trên người em thế nào lại có mùi thuốc? Anh nhớ rõ Kiệt không hút thuốc lá.

Là em hút.

Em hút? Con mẹ nó em giỏi thiệt ha, còn học được hút thuốc!

Nửa năm trước đã biết rồi.

Em...

Được rồi, anh nhanh đi ngủ bù đi.

Bỏ đi!

Làm gì?

Bỏ thuốc cho anh!

Em không có nghiện thuốc lá, ở với anh mấy tháng nay em chưa từng hút, yên tâm đi.

Sau này không cho hút thuốc nữa.

Đã biết, sau này em cũng không muốn bị ung thư phổi.

Nhanh đi tắm, thối muốn chết!

Hắc hắc, thối chính là anh.

86.

Xem một quyển tiểu thuyết, nam chính nói với nữ chính: chúng ta chạy trốn đi.

Sau đó bọn họ chạy trốn.

Tác giả nói yêu một người chính là không chùn bước, dứt bỏ tất cả.

Quả nhiên là một người theo chủ nghĩa lãng mạn.

Tôi hy vọng Hạ tiên sinh nói với mình: Anh phải kết hôn rồi.

Như thế thì sống dễ chịu hơn giằng co như bây giờ, tâm tình bất an.

Kiệt nói với tôi: Nếu hấn không mở miệng được, vậy cậu mở miệng đi.

Tôi lắc đầu.

Nếu như có thể quyết đoán mà tách ra như vậy, chúng tôi hà tất phải như này.

Không thể cùng một chỗ, lại không có dũng khí rời đi.

Khát vọng lẫn nhau, lại không có dũng khí xuất quỷ.

Kết cục chỉ trong một ý niệm, một câu nói của đối phương, thế nhưng chúng tôi giả vờ căm điếc, cứ như vậy mà đi tiếp, chưa gặp Hoàng hà chưa từ bỏ ý định.

87.

Hạ tiên sinh sinh bệnh. Bệnh cảm mạo phổ biến, kéo dài một tuần không uống thuốc, hơn nửa thức đêm, cuối cùng phát sốt.

Sốt đến choáng váng, uống thuốc vào là nôn.

Tôi xin nghỉ với Kiệt, ở nhà chăm sóc anh.

Sợ cái mốc gì, chỉ phát sốt mà thôi.

Anh chết rồi em sẽ tái giá à?

Anh sốt đến hồ đồ rồi.

Hạ tiên sinh lại lâu bầu vài tiếng, rồi mơ màng ngủ mất.

Tôi ôm lấy đầu anh, vừa yêu thương vừa khó chịu.

Hạ tiên sinh giống như một đứa trẻ, chưa bao giờ từng gặp qua bộ dáng suy yếu như vậy của anh, yếu đuối, rất dễ bắt nạt. Cũng rất tùy hứng.

Anh muốn ăn đá.

Không được, anh đang sốt mà.

Nóng quá, anh khó chịu.

Em đổi cho anh cái khăn ướt khác.

Vẫn còn khó chịu.

Tôi nhét hai tay lạnh lạnh của mình vào quần áo anh, dán lên bụng.

Thoải mái chưa?

Ừm

88.

Tôi gửi tiểu thuyết của mình lên mạng đồng chí. Rất nhiều người gửi bình luận cho tôi.

Có người nói bị cảm động.

Có người nói thấy được ái tình.

Còn có người nói mong muốn tôi kiếp này có thể có được kết cục tốt.

Tôi trả lời lại từng cái một. Trong lòng hy vọng rằng Hạ tiên sinh thấy được, lại không hy vọng anh nhìn thấy. Tâm tình cứ xoắn xuýt như vậy.

89.

Tháng sáu, tôi và Hạ tiên sinh trở về trường học cũ. Chỉ có một năm, mà phẳng phất như đã qua mấy đời mấy kiếp.

Đến chào xong thầy cô giáo, liên hệ lại Viên tử và Lý tử.

Bọn họ đều tự kéo bạn gái mình đi theo, nam nữ thanh niên đang trong tình yêu cuồng nhiệt, mùi hormone

dù cách cả cái bàn cũng có thể ngửi thấy được.

Các cậu quan hệ tốt thật, tốt nghiệp rồi vẫn cùng một chỗ.

Tôi xấu hổ cười cười.

Tôi vẫn cảm thấy hình như Tiểu Tô không rời khỏi Hạ ca ấy.

Hạ tiên sinh gõ mạnh một cái vào đầu Lý tử: Tiểu tử mày nói lại lần nữa coi.

Hạ ca, bạn gái anh đâu?

Anh đây không phải chỉ trở về trường học thôi sao, em ấy đâu cần ngàn dặm xa xôi mà theo tới đây làm gì.

Ai da da, yêu thương chị dâu ghê ha.

Đúng vậy, Hạ ca khẳng định là nam nhân ba tốt.

Anh thấy chúng mày thiếu đòn rồi đấy.

Toe toét mà hàn huyên rất nhiều chuyện. Tình cảm, công việc, sinh hoạt hàng ngày. Đến tận hừng đông.

Tôi và Hạ tiên sinh không thể làm gì khác hơn là tìm một khách sạn để ở tạm, ngày thứ hai thì về nhà.

90.

Mùa hạ ở thành phố này rất dài. Tôi hẹn Hạ tiên sinh đi quảng trường bên cạnh chơi bóng.

Kỹ thuật chơi bóng của tôi thường thường, nhưng tôi đặc biệt yêu thích bộ dáng Hạ tiên sinh chơi bóng đến mồ hôi đầm đìa. Người cao cao to to, áo T-shirt dán trên người, thân thể rắn chắc thoát nhìn giống như một cây xanh có sinh lực mạnh mẽ.

Bóng rổ được coi là môn vận động duy nhất mà anh có hứng thú.

Anh tìm mấy người đồng nghiệp, lúc rảnh rồi liền đến chơi bóng. Tôi phụ trách kéo anh, anh phụ trách kiếm điểm.

91.

Ngày cứ vậy yên bình mà trôi qua.

Tôi và Hạ tiên sinh, Thường An, đi. Giữa ba người giống như đạt thành một loại quan hệ cân đối nào đó, không kinh động hay quấy rầy lẫn nhau.

Tháng chính hoa quế nở. Ngửi mùi cảm thấy ăn rất ngon, hương vị ngọt ngào.

Tôi thừa dịp thời gian nhàn hạ chạy đến công viên bên cạnh, lấy cái ô treo lên cành cây, hơi dùng sức lắc lắc, hoa quế vàng rực liền rơi xuống. Nhét vào túi nilon.

Tôi bảo Hạ tiên sinh uống rượu cùng tôi. Kỳ thực một mình tôi cũng có thể làm được, nhưng có anh cùng, ý nghĩa lại khác nhau.

Rượu hoa quế hay rượu gạo thêm hoa quế kỳ thực rất đơn giản. Chúng tôi đem nó chôn dưới tàng cây hoa đào lúc trước chụp ảnh. Chờ đợi một năm.

Số hoa quế còn lại dùng để làm mứt hoa quế. Rải một tầng hoa quế, rải một tầng đường, nhiều lần như vậy. Hơn mười ngày sau là có thể mở nắp.

Ngọt muốn chết.

92.

Mỗi ngày có thể viết rất nhiều, lại không muốn lãng phí thời gian trên đầu bút. Mỗi giây mỗi phút của chúng tôi đều là kiếm được.

Đột nhiên nảy sinh ý nghĩ đến bảo tàng tham quan một chuyến.

Từ lá sen đến kim thú của Tây Hán, nét vẽ nhanh nhẹn đến đồ kim loại nặng, điêu khắc chạm rồng, máy móc tinh xảo. (??)

Tôi hoảng hốt rất lâu.

Chúng nó xuyên qua hàng nghìn năm vẫn có thể bảo tồn và lưu truyền. Là nhân loại sáng tạo ra, mà từng nhóm nhân loại đều chết đi, bao gồm cả tôi đang đứng ở viện bảo tàng này cũng chết đi. Mà chúng nó vẫn còn.

Một cảm giác kỳ diệu tự nhiên nảy sinh.

Chúng nó đã gặp qua rất nhiều nhiều người, chúng nó im lặng không nói giống như mất thần thú ngủ say. Nếu muốn biết cố sự của chúng nó, chỉ có thể đi hỏi năm tháng.

Tôi sẽ chết đi, Hạ tiên sinh cũng vậy.

Ngẫu nhiên mở mắt ngắm hồng trần, người đáng thương là người trong mắt.

93.

Gặp Liễu Y. Tại quán cà phê.

Cô ấy cưỡi ra đồng phục cao trung, cưỡi xuống tóc đuôi ngựa, tôi không nhận ra.

Cô ấy mặc áo lông và váy ngắn, phủ thêm áo gió đen, đi giày cao gót đen. Tóc dài cuộn sóng, trang điểm tinh xảo. Giống như những nữ nhân ven đường thường qua lại, nếu không phải cô ấy kêu tôi, tôi nửa phần cảm giác quen thuộc cũng không có.

Cậu công tác ở chỗ này? Cô ấy chần chờ hỏi.

Đúng vậy.

Ừm... Đã lâu không gặp. Lần họp lớp cao trung cậu không tới.

Lúc đó có nhiều chuyện quá.

Gần đây khỏe chứ?

Rất tốt, ở đây rất nhẹ nhàng, còn cậu?

Tôi cũng không tồi. Sau khi tốt nghiệp đại học liền đi làm ở công ty, đãi ngộ rất tốt.

Vậy à, ha ha.

Tôi không biết nên nói cái gì, chỉ xấu hổ cười cười.

Là bạn học cũ, có thể giảm giá chút không?

Tôi mời.

Tôi bị điều tới công ty bên này, sau nói nói không chừng có thể thường xuyên gặp mặt, cậu có thể mỗi lần đều mời tôi được không đó?

Vậy giảm cho bảy phần?

Được đó.

Lần sau tôi mang đồng nghiệp tới.

Hoan nghênh.

Thuận tiện lưu lại số điện thoại đi, lần sau họp lớp tôi còn có thể báo cho cậu.

Được.

13. Chương 13

94.

Mùa hè, nghĩ đến băng lạnh.

Mùa đông, nghĩ đến ấm áp.

Hạ tiên sinh sinh vào một cuối chiều mùa đông ấm áp hai mươi bốn năm trước.

Chúng tôi rất ít ăn sinh nhật, hai người đàn ông cầu thả không có gì lãng mạn để nói. Còn hơn oanh oanh liệt liệt, chúng tôi càng thích bình thản như nước.

Tôi muốn tặng cho anh một món quà.

Hạ tiên sinh, anh đã từng xem “Mộ ngô đồng” chưa?

Cái gì?

Tiểu thuyết em viết.

Lấy đây, anh xem nào.

Gửi trên mạng cơ.

Em viết tiểu thuyết sao lại không mang cho anh xem đầu tiên?

Tự anh tìm đi.

Tháng mười hai, tôi kéo Hạ tiên sinh tới đỉnh núi duy nhất của thành phố này.

Người rất ít, chúng tôi không đi đường núi, mà hướng về những nơi hẻo lánh ở chân núi để đi.

Anh vẫn rất kiên trì theo sát tôi, không hỏi hay nói lời nào.

Cuối cùng đến lúc không còn người nào, chúng tôi đã bị một mảnh cây cối vây quanh. Tôi đột nhiên dừng bước, ôm lấy anh hôn môi một cái.

Sinh nhật vui vẻ, ông già của em.

Em nha, thiếu đánh à.

Mở ba lô ra, hai cây ngô đồng giống rất nặng. Vốn chỉ thăm nghĩ mua một cây thôi, nhưng lại cảm thấy tỉ lệ sống của nó quá thấp, dứt khoát mua luôn hai cây.

Xem xong “Mộ ngô đồng” rồi chứ.

Ừ.

Em không xác định chúng nó có thể sống được hay không, nhưng vẫn muốn nhìn.

Anh kéo tôi.

Em nghĩ chúng ta cũng sẽ như vậy?

Cố sự chỉ là cố sự mà thôi.

Vậy...

Đừng hỏi, trồng cây đi.

Cố sự chỉ là cố sự mà thôi.

95.

Năm mới thứ năm.

Nhớ tới Hạ tiên sinh đã từng nói qua muốn cùng tôi trải qua từng năm mới một, cho đến chín mươi chín tuổi. Nhưng hình như mỗi lần cũng chưa từng thực hiện được.

Hạ tiên sinh về nhà. Một mình tôi gói bánh chẻo, nhân cây tề thái.

Anh gọi điện đến. Bên kia âm ỉ, anh còn giống như uống rượu, thanh âm khàn khàn.

Bảo bối...

Ừ.

Bảo bối.

Làm sao vậy?

Em không sao chứ.

Có chuyện gì.

Xin lỗi.

Không có việc gì.

Xin lỗi.

Thực sự không có việc gì.

Tôi nghe anh thấp giọng nức nở, còn tưởng rằng mình nghe nhầm, lúc muốn phân biệt lại lần nữa, điện thoại đã ngắt.

Tút, tut, tut...

Lòng lạnh ngắt, đổ người xuống giường, tắt tất cả bóng đèn. Ngoài cửa sổ không ngừng vang lên tiếng, bùm bùm bùm.

Pháo hoa rơi vào nhà đủ loại màu sắc. Tôi đem chính mình lui vào trong bóng tối, coi những ánh sáng ấy như hổ dữ, nỗ lực không để cho chúng nó chiếu đến trên người mình.

Làm như vậy là vì sao? Có ích lợi gì đây? Giống như chúng ép buộc, giống như người bệnh tâm thần.

96.

Hạ tiên sinh thích tôi, thậm chí yêu tôi. Điểm ấy tôi vẫn luôn tin tưởng, cho nên tôi sẽ không rời khỏi anh.

Khi anh nói cho tôi biết anh sắp đính hôn, tôi phải rất lâu mới phản ứng được, đây là sự thật.

Anh thích Thường An sao?

Anh chôn đầu mình vào lòng tôi, hồi lâu không nói chuyện.

Tôi như bị rót một thùng nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân. Đột nhiên hiểu ra buổi tối giao thừa hôm đó anh nói xin lỗi là có ý gì.

Phải, anh yêu tôi, nhưng anh cũng có thể yêu người khác. Ví như cô gái mềm mại ấm áp như Thường An.

Đầu của tôi rất đau, nhớ lại những chuyện trong khoảng thời gian này, giống như có thể bắt được cái gì đó.

Hình ảnh bọn họ đi ra cửa, gấp rau cho nhau, tặng một ít quà, thỉnh thoảng nhìn nhau mỉm cười...

Toàn bộ đều bị tôi xem nhẹ!! Tôi vẫn luôn sống trong thế giới của chính mình, tự mình tạo nên thế giới cho mình. Cho dù không thích, anh cũng sẽ không chán ghét cô ấy.

Ngực đã ươn ướt, tôi biết Hạ tiên sinh đang khóc. Tôi không biết nên phản ứng thế nào, là đẩy anh ra?

Hay là ôm lấy anh?

Ôm lấy người đáng thương như anh.

97.

Lúc nào? Tôi nghe thấy thanh âm khô khốc của chính mình.

A?

Các anh khi nào đính hôn?

Một tháng sau.

Tiểu Tô, anh...

Em biết, anh yêu em.

Phải. Người mà anh yêu nhất chính là em, nhưng anh sợ mình không kiên trì nổi nữa.

Hạ tiên sinh gắt gao ôm lấy tôi, không cho tôi nhúc nhích. Chôn đầu trong ngực tôi, nước mắt ướt nhẹ quần áo tôi, khóc không có chút thanh âm.

Tôi nghe tiếng tim anh đập và tiếng hít thở của anh.

Mọi người xem con người này, giống như là tôi đang bắt nạt anh ấy. Rõ ràng là tôi khổ sở, nhưng còn phải chịu đựng nước mắt của anh.

98.

Tôi hỏi Hạ tiên sinh, dùng khí đã từng muốn kéo tôi cùng xuất quỷ đầu rồi?

Anh trốn tránh.

Tôi cay đắng không thốt nên lời, không còn muốn hỏi bất kỳ điều gì nữa.

Chờ em tìm được phòng rồi sẽ rời đi.

Em vẫn có thể ở đây mà.

Làm tình nhân bí mật của anh? Tôi trào phúng.

Anh lộ ra bộ dáng vừa ghen lời vừa mất mát. Tôi nháy mắt chảy xuống nước mắt, điên cuồng mà hôn anh.

Em không biết mình làm sao vậy.

Anh ôm lại tôi, thoáng cái đè tôi lên giường, thẳng tắp đè lên, giường đóng đưa hai cái, phát ra tiếng gõ va vào nhau.

Tôi thở không ra hơi, nhưng vẫn khóc, vẫn khóc.

Lúc anh vào, an ủi sờ mặt tôi, hôn môi.

Đừng khóc nữa, bảo bối. Đừng khóc nữa.

Tôi nhắm mắt bịt tai.

Anh làm bao lâu, tôi liền khóc bấy lâu. Hai mắt sưng đỏ, thành âm khàn khàn giống như hộp băng bị hỏng.

Anh thở dốc bên tai tôi, sờ sờ mặt tôi. Tôi cái gì cũng không cảm giác được, ngơ ngác nhìn trần nhà, rã rời, giống như đã chết.

99.

Nhận được một cuộc điện thoại, là dãy số xa lạ.

Liều Y.

Sao mấy hôm nay cậu không đi làm.

Không thoải mái lắm.

Sinh bệnh à? Tôi đi thăm cậu nhé.

Không cần.

Tiểu Tô, lần trước tôi gặp cậu thấy cậu thay đổi thật nhiều, cậu thực sự không có chuyện gì chứ?

Có sao?

Cậu trước đây tuy rằng cũng khá hướng nội, thế nhưng mấy ngày này nhìn thấy cậu khiến cho tôi cảm thấy không quá tốt. Tôi rất lo lắng cho cậu, tôi có thể đi thăm cậu được không?

... Được rồi.

Nhớ tới lần tụ hội thời cao trung, người bạn kia nói Liễu Y thích tôi đã rất lâu.

Cô ấy lần này mặc một thân trang nhã, mặc áo lông trắng, thoát nhìn vô cùng tươi mát, khác hoàn toàn với ngày đó.

Cậu có thể tìm giúp tôi một phòng không?

Cậu muốn chuyển phòng à?

Ừ.

Có thể. Muốn bao nhiêu mét vuông?

Muốn rẻ một chút.

Ừm... Tôi có thể giúp cậu hỏi một chút.

100.

Liễu Y thích tôi không chút che giấu. Hạ tiên sinh cũng nhạy cảm phát hiện ra.

Anh không có tư cách mở miệng nói cái gì. Chúng tôi không hề làm tình, cũng không trao đổi nữa. Giống như đoạn thời gian lúc đầu mới gặp gỡ.

Tôi một ngày lại một ngày đi tưới nước cho cây ngô đồng, chăm sóc. Chúng nó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà yếu dần.

Tháng mười hai, vốn không phải là mùa trồng cây. Là tôi làm khó dễ chúng nó, cũng chôn vùi chúng nó.

Lúc Liễu Y thổ lộ với tôi, cách thời gian Hạ tiên sinh đính hôn chỉ có nửa tháng.

Tôi không biết làm thế nào để cự tuyệt cô ấy. Một cô gái thắm mền tôi bảy năm.

Xin lỗi.

Vì sao?

Tôi trầm mặc rất lâu, cô vẫn yên lặng ngồi đó chờ. Tách cà phê cũng nguội dần.

Tất cả tâm tư quẩn quanh, lại không thốt được một lời ra khỏi miệng.

Quay đầu lại vừa vặn đối diện với ánh mắt của Kiệt, hắc cười với tôi. Trong một chớp mắt ấy đầu tôi như nổi tung, một lực lượng từ trong ***g ngực đánh thẳng lên đại não, khiến tôi choáng váng đầu óc.

Tất cả tâm tư bị lột bỏ, có một thứ gì đó lột kén mà ra.

Liễu Y vẫn còn nhìn tôi.

Tôi buông tha giấy dựa. Tôi nói với cô.

Tôi là Đồng- tính- luyện.

Tôi vĩnh viễn không quên được biểu cảm của cô. Kinh ngạc đến đổ kị, chán ghét.

Phải, tôi là đồng tính luyện. Tôi nói cho tất cả mọi người, tôi thích nam nhân. Bao gồm cả bạn học thời cao trung và bạn cùng phòng, còn có mấy người họ hàng xa.

Nghị luận và chữ bới ùn ùn kéo đến.

Ba nghìn dặm xa xôi đến muốn dẫn tôi đi.

Con là trời sinh như vậy, không có cách chữa trị.

Câm miệng! Ông quăng một cái tát lên mặt tôi. Mày như vậy có xứng với mẹ mày không?

Ông thì không làm bà ấy thất vọng? Ông chẳng qua chỉ là một người ngoài, dựa vào cái gì đến chỉ bảo tôi?

Tôi không ngờ trong tôi cũng có những lời nói sắc nhọn đến thế, có thể không lưu tình chút nào mà đâm vào chỗ đau của một người, khiến cho vết thương đã kết vảy của người đó chảy máu, xé rách.

Sắc mặt ba tái nhợt.

Tôi nói rất nhiều, nói tất cả những áp lực trong lòng, những thống khổ mà ông gây ra cho tôi từ nhỏ đến lớn, từng chuyện từng chuyện một. Có thể tưởng tượng được sắc mặt lúc đó của tôi.

Trào phúng, dữ tợn, tàn nhẫn.

Đến đây, cả thế giới đều đến chỉ trích tôi, dồn ép tôi đi.

Quyển 2

14. Chương 14

1.

Điên xong, cuồng loạn xong. Lý trí lần nữa khiến tôi bình tĩnh trở lại.

Tôi phải tiếp thu sự thực ấy, dù cho căn bản không kịp phản ứng.

Hạ tiên sinh đề lên người tôi, hôn chóp mũi tôi, một bộ dáng vô cùng thân mật.

Chúng tôi cái gì cũng không nói, thuận theo tự nhiên mà ôm hôn.

Tôi không trách anh, Hạ tiên sinh không phải là người sành đời, ba anh bị tắc động mạch não, cả nhà đều mong muốn anh thật tốt, thật an bình. Muốn anh một đêm lớn lên, để ba anh an tâm. ANh còn có một người mẹ ôn nhu, cả một sự nghiệp như nước lên thì thuyền lên, dù thế nào, cũng không có khả năng theo tôi ở cùng một chỗ.

Nói cho cùng, tất cả mọi người đều mong muốn anh hạnh phúc.

Nếu như anh đi, em yêu người khác thì làm sao giờ?

Anh cứng đờ, vò tóc tôi, lực đạo rất lớn. DỪNG giọng điệu vô cùng thăm đăm nói: Vậy em yêu người khác đi. Dù sao thương nhớ anh, cũng không có kết cục.

Tôi cắn vai anh.

2.

Chỗ này không thể ở được nữa. Tôi đã xuất quỷ, di sớm muộn gì cũng sẽ biết. Tôi không định liên lụy Hạ tiên sinh, chỉ có thể đi.

Dọn nhà.

Những thứ của tôi rất ít, chủ yếu là quần áo và sách. Hạ tiên sinh nhìn tôi gần như bị chứng cuồng bách mà gặp kỹ từng cái một.

Anh không nói một lời tựa vào khung cửa, sắc mặt khó coi đến đáng sợ.

Thu dọn một đồng giấy vụn và mấy thứ linh tinh không gọi được tên, chồng ở giữa phòng khách, khắp nhà đều là bụi. Tôi kiên trì quét dọn thật sạch hết chúng nó mới thôi.

Lại kéo tất cả trong nhà ra dọn lại lần nữa, mỗi góc ngách đều không buông tha. Nhìn quanh bốn phía, nghĩ ngoại trừ rèm cửa không thể giặt ra, đã không còn gì để làm nữa mới hậm hực thu tay lại.

Hạ tiên sinh từ đầu đến cuối đều giống như bức tượng, đứng ở nơi đó hút thuốc, hung hăng dập tắt tàn thuốc nơi tôi vừa mới kéo.

Tôi muốn mang bồn hoa cúc vạn thọ đi, anh nói: Lưu lại cho anh làm tưởng niệm đi.

3.

Tôi vì Hạ tiên sinh nên mới tới thành phố này, ngoại trừ Kiệt, không còn ai khác đón nhận tôi.

Tôi giả vờ thoải mái ôm nhẹ lấy Hạ tiên sinh.

Anh phải hạnh phúc. Tôi nói với anh.

Anh mở miệng, không nói chuyện. Tôi buông tay ra, anh lộ ra biểu tình mất mát, rất giống một chú chó lớn bị vứt bỏ.

Tôi thay anh đóng cửa lại, thanh âm nặng nề khiến lòng tôi run rẩy.

Đầu tựa vào cửa sắt lạnh buốt, nước mắt thuận theo cửa chảy xuống.

Cho dù muôn ngàn yêu thích đều là thật, cũng không chống lại được hiện thực tàn nhẫn.

4.

Ly biệt chỉ trong nháy mắt, chúng tôi giây phút trước còn đang an ủi, cãi nhau, giây tiếp theo liền ngăn cách hai miền.

Kiệt thay tôi tìm một gian nhà trọ không lớn, tiền lương của tôi cũng chỉ có thể vừa đủ trả.

Kiệt không làm phiền tôi, cho tôi đầy đủ không gian. Lúc gần đi, hần nhẹ nhàng vỗ vai tôi, thở dài.

Đối mặt với gian phòng trống trải, tôi sững sờ rất lâu, mới hậu tri hậu giác mà gào khóc.

Tôi cuối cùng giữ lại được thể diện mà chia tay. Còn những chặt vật còn lại không cần để bất kỳ kẻ nào biết.

5.

Kết cục như vậy tôi đã từng nghĩ tới rất nhiều lần, như khi nó thực sự đến, mới biết được cho dù có nghĩ trước bao nhiêu lần đi nữa, cũng chẳng bằng một phần nghìn sự thật.

6.

Không có người kia, ngày vẫn phải tiếp tục. Kiệt tựa hồ có ý định đề bạt tôi lên làm ông chủ. Tôi dường như cũng bỗng chốc bận lên, mỗi ngày tám giờ đến cửa hàng, làm muộn đến mười giờ tối.

Tôi không biết mình có nhiều tinh lực để làm nhiều chuyện như vậy. Rõ ràng trong lòng trống rỗng, thể nhưng cơ thể vẫn chuyển động.

Mệt chết đi, thế nhưng không ngủ được. Thật vất vả ngủ được so với không ngủ còn mệt hơn, giống như có người đang đè nặng lên người, cả người không thể động đậy, hỗn loạn nằm mơ. Bóng người trong mộng chợt lóe qua, tỉnh lại giống như bệnh nặng một hồi, sau lưng tất cả đều là mồ hôi.

7.

Hạ tiên sinh không gọi điện thoại, cũng không gửi tin nhắn. Anh giống như trong nháy mắt rời đi, đứng ở nơi tên là ánh sáng, mà tôi lại giống như mơ mãi không tỉnh, đem linh hồn lưu lại nơi đó, chỉ chừa lại thể xác du dương tại nhân gian.

8.

Hàng Châu có một khối tam sinh thạch, tôi đã từng đến Hàng Châu du lịch, chỉ để nhìn nó.

Rất thất vọng, nó chỉ là một tảng đá rất lớn, tạo hình so le, thường thường không có gì đặc biệt. Cái đẹp chính là cổ sự Lý Nguyên Và Viên Tịch hẹn ước tam sinh.

Kiếp này mỗi một cây cỏ, phong cảnh hay người, đều là ba kiếp trước đã định trước nhân duyên, cho nên đừng cô phụ kiếp trước, không nên uống phí kiếp sau.

Tôi ba kiếp trước cùng Hạ tiên sinh đã có gút mắc thế nào, mới có thể ở kiếp này cùng gối cùng chăn. Tôi có thể dùng toàn bộ tình cảm kiếp này dùng xong, rồi kiếp sau nguyện không gặp phải anh nữa.

Ngẫm lại, nếu như lúc đó tôi không một mình đến đại học, cũng không gặp phải con người này, có đúng hay không tôi vẫn là tôi hoàn chỉnh.

Nhất kiến chung tình với anh có lẽ là muốn tôi cả đời này đến đây báo ân trả nợ.

9.

Thời gian càng dài, tôi càng khó có thể chịu đựng nổi.

Đêm tối tịch mịch quả thực khiến tôi không có chỗ để trốn, loại tâm tình này khiến tôi sẽ đột nhiên hoảng sợ chẳng biết mình đang ở nơi nào.

Đối mặt với gian nhà, tôi không biết phải làm gì, có phải là nên đem từng góc một ra lau dọn, hoặc là đem tất cả thư tín ra chỉnh lý một phen.

Tôi cuối cùng tìm được chút chuyện làm.

10.

Có một câu gọi là tay đứt ruột xót, lại có một từ gọi là mười ngón tay tương giao.

Tay Hạ tiên sinh so với tôi thô ráp hơn, vĩnh viễn đều nóng hổi. Tôi tham luyện ấm áp của anh, lại phải

thả anh đứng dưới ánh mặt trời.

Nhớ tới khi còn nhỏ, nửa đêm tỉnh lại có thể nghe được tiếng mẹ thấp giọng khóc nức nở. Tôi lúc đó không hiểu trong lòng bà đang đau khổ, chỉ cảm thấy ban đêm như vậy quá thê lương. Sự thê lương ấy vẫn theo tôi lớn lên, tôi từng cho rằng cuộc sống chỉ có bộ dáng như vậy.

Mà chờ tôi sau khi lớn lên, thái độ của mẹ với tôi ngày càng cẩn thận, không dám xúc phạm, hết sức lo sợ.

Rõ ràng là mẹ của tôi.

Hiện tại ngẫm lại, bà và tôi giống nhau, đều rất cô đơn. Chồng vô ơn bạc nghĩa, con còn nhỏ, cho dù bề ngoài tỏ ra kiên cường ra sao, cũng không tránh khỏi những đêm dài bốn bề vắng lặng.

Trong tin tức đưa tin mấy đứa trẻ trốn nhà, tự sát.

Mẹ rất sợ tôi rời bỏ bà.

Tôi giống mẹ, luôn luôn hoảng sợ bất lực cả ngày.

11.

Bắt đầu vô duyên vô cớ rụng tóc. Lúc mới đầu chẳng qua chỉ rụng vài sợi, sau đó lại có thể túm được một xấp đầy. Đến lúc quá hao sút rồi, mới đến bệnh viện.

Quá lao lực, giấc ngủ không ổn định, hay lo lắng.

Tôi cười khổ.

Bi thương của một người là có hạn.

Cả đời không tương tư, mới có thể tương tư, liền sợ hãi tương tư.

Chuyện này đã không có thuốc nào có thể cứu được.

Dưới ánh đèn mờ nhạt nhìn lấy tóc quấn trên tay, tôi đột nhiên nhớ tới Hạ tiên sinh thích bộ dáng tôi để tóc dài, không bằng lấy chỗ tóc này gửi cho anh. Tưởng tượng đến biểu tình không biết nên làm thế nào của anh.

Kết tóc là vợ chồng, ân ái không nghi ngờ lẫn nhau.

Cổ nhân nói, thân thể, da, tóc là của cha mẹ. Cho nên vợ chồng kết tóc, đại biểu cho việc trở thành một bộ phận của đối phương.

Vành tai tóc mai chạm vào nhau, tương cứu trong cơn hoạn nạn.

Sẽ có người ở bên cạnh anh, nhưng đó không phải tôi. Sự thực ấy khiến tôi có thể ngay cả ở trong mộng cũng hoảng hốt giật mình tỉnh giấc.

12.

Hạ tiên sinh phải kết hôn rồi.

Chúng tôi xa nhau đã hai tháng. Đã từng cho rằng, những ngày như thế này cho dù một ngày tôi cũng không chịu nổi, thế nhưng đã chịu đựng rồi chịu đựng được đến đây. Dù sao không có anh, cũng có thể qua hết đời.

Chỉ là sẽ không nhận được nghĩ, có anh, chúng tôi sẽ thành bộ dáng gì nữa.

13.

Một ngày đêm tới một con phố xa lạ, thấy các đôi tình nhân tập trung vào cùng một chỗ. Bởi vì mấy người buôn bán đang thực hiện hoạt động nào đó.

Nhớ đến lần đi du lịch hồi đại học ấy, chúng tôi tại thành phố xa lạ lén lút nắm tay nhau.

Anh uống say dựa vào người tôi, chúng tôi thắm thiết hôn môi, gạt tất cả mọi người mà yêu nhau.

Biển người mênh mông như nước thủy triều, thế nhưng lại không có nơi nào có thể cho phép chúng tôi dắt tay.

15. Chương 15

Chương này cảm thấy làm vợ va vợ vẫn thế nào ý, ài

14.

Hạ tiên sinh thế nào cũng phải kết hôn, chúng tôi đã sớm biết, chỉ là trong lòng vẫn còn bảo lưu một tia may mắn.

Chờ anh chân chính bước vào cung điện hôn nhân, tất cả nguyện vọng và sự lừa mình dối người ấy đều vỡ nát.

Người mà tôi yêu nhất đã kết hôn rồi, anh thuộc về mọi người, có điều lại không thuộc về tôi.

Tôi có thể rời đi từ sớm, thời gian hơn ba tháng này đủ để tôi rời đi, thế nhưng tôi không làm vậy.

Biết rõ chính mình không chịu nổi, có điều chưa gặp Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, phải tự tay đem chính mình đi lãng trì, cảm nhận được đau đớn đến máu chảy đầm đìa mới thôi.

Tất cả tâm nguyện đều giống như chén ượu, rót vào trong lòng, ấm lạnh tự biết.

Gian nhà buổi tối vẫn trống không, tôi nằm trên giường mặc cho nước mắt chảy xuống.

Hạ tiên sinh, nước mắt đời này của em đều chảy vì anh, anh phải thiếu em bao nhiêu nợ tình đây.

Đáng tiếc hôm nay đều kết thúc, tất cả yêu thích đều đã qua, tôi như ngọn nến, không nơi chốn.

Không hối hận, chỉ là tiếc nuối.

15.

Uống rượu rồi mới biết rượu nồng,

Có yêu rồi mới biết tình nặng,

Người không thể làm thơ của ta,

Cũng như ta không thể làm giấc mộng của người.

——Hồ Thích.

Hạ tiên sinh gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi quên anh đi. Người có thể gửi như vậy nhất định hiểu rõ đã đâm nhói trái tim người kia thế nào.

Tôi cùng muốn quên anh, giống như phần lớn các đồng nghiệp nam, cả đời vùi lấp thân phận của chính mình, tại nhà vệ sinh công cộng, bãi tắm hoặc quán bar, tìm một người thuận mắt mình tính giao. Ai cũng không quen biết ai, ngày hôm sau lại khôi phục thành người bình thường, rất ít người qua loa như vậy cả đời.

Hoặc là có thể tìm một bạn đời không tồi, cũng có thể cứu giúp lẫn nhau trong cơn hoạn nạn mà vượt qua một đời.

Dù cho người đó không gọi tôi là tiểu công chúa, không thích tôi để tóc dài, chán ghét những nỗi buồn bất chợt của tôi, không thích tôi làm món ăn. Nhưng người đó có thể cùng tôi qua mỗi một năm mới, cùng tôi mở một quán mì vằn thắn.

Thế nhưng...

Tôi muốn được yêu.

Tôi sợ rằng đêm khuya gọi tên anh, nhưng không nhận được câu trả lời,

Tôi sợ sẽ không có ai yêu tôi như vậy nữa, khiến tôi yêu như vậy nữa.

Tôi đã dùng tất cả những gì tốt nhất của mình rồi.

16.

Tôi trả lời anh: Chúc anh hạnh phúc.

Chỉ là hạnh phúc của anh không có quan hệ gì với tôi. Tôi là khách qua đường thời thanh xuân của anh, có thể anh sẽ nhớ đến tôi vào một đêm khuya nào đó, giống như nốt chu sa chí đau âm ỷ.

Nhưng anh sẽ không tới tìm tôi nữa.

Mà tôi, không biết sẽ du dương tới khi nào. Thời gian sẽ chữa lành mọi thứ, tôi vẫn luôn tin tưởng như vậy.

Cho dù có thể cần thật lâu thật lâu.

17.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, không biết nên tặng quà tân hôn gì cho Hạ tiên sinh.

Hai cây ngô đồng kia đã hoàn toàn chết héo, lá cây héo rũ giống như cánh tay khô gầy của mẹ lúc trước khi ra đi, rũ xuống cùng một chỗ.

Tôi nhổ cả rễ của nó lên, rồi chôn cùng một nơi. Giống nhau đều là hiến dâng cho đất, làm như vậy có nghĩa gì chứ.

Suy nghĩ thật lâu, tôi quyết định để lại bình rượu hoa quế năm ngoái ủ lại cho anh. Muốn tôi một mình đi đào nó, thực sự vô cùng tàn nhẫn.

18

Đọc được một tấm thiệp, viết: Người nhìn đoàn người đi tới đi lui trên đường, ai ai cũng đều mang sắc mặt vội vã, lạnh nhạt liếc nhìn nhau một cái, ai cũng không nhìn thấu được cổ sự phía sau lưng người khác, ai cũng không biết liệu trong lòng người khác cũng có một người như thế hay không.

Kiệt đi Mexico.

Tôi xác thực không có bằng hữu nào nữa ở thành phố này.

Gốc cây vạn thọ bị tôi nhét vào đầy mẩu thuốc lá, tôi vẫn không mua gạt tàn, hiện tại ngấm lại, quả thực cần một cái.

Không nhịn được rùng mình.

Thật sự sợ, tích mịch vượt quá mức độ của tôi.

19.

Thu dọn gian nhà, chuẩn bị rời đi.

Cho dù hàng năm đều như một ngày, tôi cũng không thể mãi cứ sống trong hồi ức.

Tôi gọi điện cho vị bạn học đã rất lâu chưa từng gọi tới, nói: Tôi muốn đi Tây Tạng, cậu có cần tôi mang cho cái gì không?

Hắn trầm mặc một lát, chỉ nói: Lên đường bình an.

20.

Con người tôi cả đời chẳng có cống hiến nào, nhỏ bé sống trong xã hội được ngày nào qua ngày ấy mà sinh tồn.

Sau này tôi cũng không mong ước gì nữa, có thể ngay cả sinh hoạt bình thường thôi cũng không làm được.

Không tính là hối hận, chỉ là tiếc nuối, thời gian tới của anh, không hề có tôi tham dự trong đó, đối với tôi mà nói, cũng thật sự không tìm được ý nghĩa nào.

Có điều ngẫm lại, cũng là không cưỡng cầu được. Đời trước tôi thiếu nợ anh bao nhiêu, kiếp này đã dùng toàn bộ đến trả cho anh rồi. Kiếp sau, chúng tôi liệu có thể không thiếu nợ nhau mà ở cùng một chỗ hay không.

21.

Đến Lhasa. Chúng tôi lập kế hoạch nhiều như vậy, chung quy cũng phải có một chuyện được hoàn thành đi.

Anh ở lại Trường An phú quý của anh, tôi lại không thể ở lại nơi tràn ngập ánh sáng đó.

22.

Đây là lần đầu tiên tôi ngồi chuyến xe lửa dài đến vậy, từ phong cảnh của Giang Nam, đến vách đá Lăng Tuấn, núi tuyết đồng hoang.

Toa khách vào ban đêm rất yên lặng, dưới ngọn đèn mờ tối, truyền đến từng tiếng hô hấp và tiếng người thấp giọng nói chuyện với nhau. Khiến người có thể an tâm mà ngủ.

Mọi người xem, vạn ngọn đèn nhà, luôn luôn có người cùng người đi vào giấc ngủ, cùng người mất ngủ.

23.

Người đi như nước chảy, khuôn mặt vừa vội vàng lại xa lạ.

Phong cảnh không dứt giống như có thể khiến tôi quên mất ưu phiền.

Tôi nhìn theo những người đến lễ bái sớm trên chùa Đại Chiêu, trên mặt mỗi người đều có một đôi mắt đen như mực. Tôi nhìn bọn họ di chuyển từng đoạn nhỏ giữa dòng người dài, tôi nhớ bọn họ, sau đó họ tiếp tục vội vàng tiến lên.

Tôi uống trà trên lầu Maggy Ami, ánh mặt trời miễn phí chiếu lên người tôi.

Cung điện Potala cao chót vót, vào một buổi tối trăm năm trước có người trùng trùng điệp điệp trốn ra khỏi cửa, ở chỗ này hẹn hò người yêu. Xung quanh vang vọng tiếng tình ca.

Đương lư đích nữ tử bất tử,

Tử thị hát bất tẩn đích,

Ngã thanh niên đích tể thân chi sở,

Xác thực khả dĩ tại giá lý. ()

() đoạn này không hiểu lắm, nghĩa đại khái theo từng chữ:

Lúc nữ tử đất đen(???) không chết,

Rượu được uống vô tận,

Tuổi xuân ta bước lên nơi đó,

Quả thực có thể ở nơi này.

24.

Bầu trời xanh vô tận, mây trắng thoát nhìn trông rất thấp, lấy tay với tới, mới phát hiện rất xa.

Ở tại tầng ba của khách sạn, trèo lên mấy bước cũng có thể khiến tôi choáng váng đầu óc.

Ăn sủi cảo dính vào nôi áp suất và mì sợi, thanh khoa diện (1), bơ trà, giống như mùi bột mì khô.

Ông lão ven đường nếp nhăn như vót, hai mắt thanh minh chuyển dọc khắp ống. (???)

(1) thanh khoa diện:

25.

Hồ Nam (2).

Qua sông qua núi qua tháp Phật, chỉ vì cùng người gặp lại.

Ngồi ba bốn tiếng đến thánh hồ, sáng sớm bốn giờ ngày thứ hai rời giường, một mình đến sườn núi bên cạnh Hồ Nam nhìn mặt trời mọc. Giữa mùa hè, nhiệt độ nơi cao hơn mặt nước biển ba nghìn mét này dưới âm ba độ.

Trời rất tối, là mặt trăng khiến cho đen, mà không phải ngọn đèn.

Không khí loãng. Ngồi ở sườn núi nhìn không sót thứ gì, không có bất kỳ một cây nào có thể sống sót ở nơi này. Đất đai và cỏ xanh ướt át, tôi đi hai bước, dừng lại thở ba bước.

Ánh đèn pin của vài người lác đác xung quanh lúc ẩn lúc hiện, cũng chiếu sáng con đường phía trước của tôi.

Cờ Phong Mã quần từng đôi vào với nhau, hình thành một hình tam giác lớn. Đủ mọi màu sắc, bay phấp phới.

Có một anh chàng người Tây Tạng hỏi tôi có muốn tốn năm đồng mua một cái móc khóa cờ Phong Mã cầu bình an hay không. Kỳ thực sớm muộn gì nó cũng bị vứt đi.

Nhưng tôi vẫn mua.

(2) thông tin chi tiết xin mời vào đây tìm hiểu thêm

26.

Sườn núi không ngán, có người đi được một nửa, cảm thấy thích hợp rồi thì dừng lại. Mà tôi vẫn kiên trì đi tới nơi cao nhất, ngồi xuống.

Nơi phương xa vô ý lộ ra một góc núi tuyết, nhuộm bởi ánh sáng buổi sớm thành màu vàng rực rỡ, làm mất đi màu sắc vốn có của tuyết.

Dưới chân là một mảnh sườn núi dốc đứng, vẫn kéo dài tới bên hồ. Hồ Nam giống như bất ngờ hạ xuống cảnh sắc mỹ lệ như vậy, tôi sợ màu nước trong đêm tối, nhưng ở đây nước trong đêm đen vẫn có màu trong suốt.

Bên hồ ngầm có lều bạt mà người dân đóng lại, cùng mấy chú ngựa, nhàn nhã giống như ngoài nhân gian. Bọn họ là người quanh thánh hồ.

27.

Thời gian mặt trời mọc chỉ có mười phút, nhưng ánh tà dương lại từ từ thắm thầu xuống, giống như cần thận ủ, muốn cho chúng tôi chiêm ngưỡng cảnh sắc mỹ lệ giống như đang mơ này.

Nó chẳng qua chỉ là một ngôi sao bị đốt cháy, thế nhưng lại mang theo sinh cơ mạnh mẽ. Thoáng cái chiếu khắp mặt đất, sáng rực cả đất trời. Hồ Nam rộng bát ngát, sóng gợn lăn tăn, bầu trời đầy mây, không che được ánh bình minh, bao gồm cả tầng tầng núi tuyết phía xa xa. Những cảnh sắc này không chỗ để trốn, giống như bức tranh lâu năm cuộn tròn trước mắt tôi đang từ từ được trải ra, va vào mắt, không dám nhìn thẳng.

Bức họa đã tồn tại hơn vạn năm, mang theo màu sắc bụi bặm của năm tháng. Tôi chết rồi, mà nó vẫn còn.

Đây tuyệt đối, là hoàn toàn tự nhiên.

Lòng tôi xúc động, một cảm giác tràn đầy sinh lực như muốn phá tan ***g ngực ra.

Trên thế giới này có thứ gì có thể tràn đầy sinh lực và tráng lệ hơn thế này không!

Khó có thể nói được rung động trong lòng. Trên đời có phong cảnh như vậy, là cảnh sắc không có quan hệ gì với nhân loại.

Lòng không tạp niệm. Quý bái.

Đây là thần thánh mà dân tộc Tạng đã thủ hộ hơn trăm nghìn năm nay.

28.

Vì thế chợt bình tĩnh, đối với nó mà nói, chúng tôi không là cái gì cả. Nền văn minh trăm nghìn năm qua của nhân loại, lưu lại là cái gì.

Trương Kế sau khi thi rớt, phần nộ dừng lại bên thuyền, viết xuống “Phong kiều dạ bạc”, truyền lưu ngàn năm, mà ở bảng cao trung một người cũng không lưu lại tên(?). Nói đến thời Đường, tôi chỉ nhớ rõ Lý Bạch, Đỗ Phủ. Nói đến Lhasa, tôi cũng chỉ nhớ rõ Thương Ương Gia Thố.

Sợ rằng chỉ có tình cảm và tài năng như vậy mới có thể cùng cảnh sắc này sánh ngang đất trời.

Thiên thu vạn tuế danh, tịch mịch thân hậu sự

(trích từ bài thơ Mộng Lý Bạch của Đỗ Phủ, đại ý: danh dù lưu mãi ngàn năm, xuôi tay nhắm mắt rồi thì còn danh cái chi nữa.)

Thân thể của nhân loại không thể chịu nổi tình cảm quá mức mạnh mẽ. Như Khuất Nguyên. Giống như những người như Khuất Nguyên vậy.

Người đã chết lưu lại chỉ có hoài niệm, mà còn sống, thì có muôn ngàn phương pháp lãng trì, cũng như cũ không thể có được đồng tình.

Tôi sợ không chiếm được chiếm được đồng cảm và động tâm của anh, sợ anh chúc tôi hạnh phúc.

Sợ quá khứ như cánh bướm thưa dần, anh không quay đầu lại nhìn tôi, cũng không biết tôi còn đứng nguyên tại nơi ấy.

29.

Một cô gái xa lạ vỗ vai tôi. Hỏi tôi có phải có chuyện gì hay không.

Tôi sững sờ, cô chỉ về phía gương mặt tôi, sờ sờ một chút, lại phát hiện không biết dưới tình huống gì mà khóc.

Cô có một cái tên rất đẹp, Khiếu Vi Sinh. Sinh mệnh yếu ớt nhỏ bé, giống như một loại kính nể.

Mười tám tuổi. Một thân một mình từ Thành Đô đi bộ tới Lhasa. Một mình trèo lên đây xem mặt trời mọc.

Tôi hỏi cô vì sao.

Cô nói Tây Tạng là ước mơ từ nhỏ của mình, giống như trong lòng mỗi người đều có một nơi như vậy. Cô không để ý ngăn cản của cha mẹ, tới nơi này hoàn thành lễ trưởng thành của mình.

Khuôn mặt cô dưới ánh sáng phát ra màu sắc rực rỡ. Rất bội phục cô ấy.

Vi Sinh hỏi tôi có phải bị thất tình hay không.

Tôi cười khổ, nói: Có thể giúp tôi làm một chuyện được không?

16. Chương 16

Tôi nguyện ý mỗi năm đều nhẹ nhàng, thời điểm ra đi giống như đóa hoa xuân héo rũ tựa như đau mà không thương.

—Lão Xá.

1.

Tôi mua hai cây kê huyết đằng đỏ tươi, một cây mang bên mình, một cây đưa Hạ tiên sinh. Nghe nói cây kê huyết đằng càng mang theo bên mình thì càng may mắn, không biết có phải thật hay không.

Gồm cả quyển bút ký này, và bức ảnh tôi đứng ở dưới cờ Phong Mã ở Hồ Nam.

Cất vào phong thư, nhờ cô bé tên Vi Sinh gửi cho anh.

Tất cả tâm tư cuối cùng của tôi giao vào tay cô.

2.

Từng qua hồng trần, qua núi, qua sông.

Em quyết định tự mình đến nơi sâu thẳm trong thánh hồ này, nếu như anh muốn tìm em, hãy tới nơi này.

Em không phải đi chịu chết, chỉ là em không đợi được anh.

Biết đâu có một ngày anh thực sự nhìn thấy em, vậy nhất định có tồn tại đôi mắt có thể hòa thành một thể với nơi này. Nếu anh không tới, em sẽ chôn vùi ở một nơi mệnh mông nào đó.

Cho dù xương cốt hóa thành tro,

Khó bỏ được tình dở còn trên nhân gian.

Anh có hiểu hay không a, Hạ tiên sinh.

3.

Chuyện tiếc nuối duy nhất của em, là không thấy được mái tóc trắng xóa và bộ dáng đi tập tễnh của anh.

Trong lòng tôi có tâm sự, vô luận thân ở nơi nào, bản thân vẫn giống như một chú cá bị mắc lưới, không tìm được lối thoát. Mà cảnh sắc nơi này, tôi sợ nếu như mình rời đi rồi, sẽ không còn được gặp lại nữa.

Tôi thích những vật hay chuyện cũ, thích đầu tiên là từ ánh nhìn.

Cuộc đời này thích anh rồi, sẽ không bao giờ nhìn thấy người khác.

4.

Có thể tôi sẽ gặp phải một người có thể cùng tôi yên ổn đi tiếp, hoặc là có một ngày chúng tôi cũng có khả năng đứng dưới ánh mặt trời, thế nhưng tôi không còn thừa tình lực để yêu người đó giống như đã yêu anh, không tự tin đợi đến ngày ấy, chờ thời gian chữa lành tất cả mọi thứ.

Tôi sợ hãi mỗi một đêm khuya, sợ chờ không được một người giống như anh.

Sợ cứ như vậy tiêu hao những ngày dài rồi chết đi.

5.

Nhớ tới nguyện vọng ngày trước của chúng tôi, tôi muốn mỗi người sẽ không cô độc.

Nhưng đây chung quy chỉ là nguyện vọng của tôi mà thôi.

Luôn luôn có người nhìn trời mênh mông muôn đời, trông coi một buổi chiều phong nguyệt. Luôn có người ở một nơi không ai nhận ra tham sống sợ chết, co quắp trong một góc sát biên giới. Luôn luôn có người giật mình tỉnh mộng, đối mặt với đêm tối trống rỗng.

Luôn có có một người giống như tôi yêu một người.

6.

Trên thế giới này sáu mươi triệu người, mỗi người đều là một nửa, ba mươi triệu tìm ba mươi triệu còn lại.

Có người suốt đời không tìm được, hoảng sợ mịt mờ mà sinh sống. Có người tìm được rồi, chính là số mệnh không do mình, suốt đêm dài mở mắt tương tư.

Có người sớm chết trẻ, có người thể xác và tinh thần không cùng một chỗ.

Vĩnh viễn không ngừng nghỉ tuôn trào tại nhân gian.

—————Tô. Tuyệt bút.

1.

Tô:

Ai so với ai rơi vào càng sâu.

Chỉ suốt đêm dài mở mắt, báo đáp bình sinh chưa mở mày(?).

—————Vị vong nhân. Hạ.

2006.12

Toàn bộ văn hoàn.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

2016.3.9, ngày giỗ của Nam Khang Bạch Khởi, buổi tối hôm đó đem “Phù sinh lục ký” và “Chờ anh tới năm ba mươi lăm tuổi” đọc lại lần nữa, chui trong ổ chăn khóc thảm thiết.

Dưới tâm trạng như vậy, mở thiên văn này. Ngày hôm nay, 3.23 xong xuôi.

Trình độ của tôi có hạn, quan trọng nhất là từng trải thiếu. Thiên văn này viết vô cùng văn học, đương nhiên. dù sao cũng không phải là những việc mà tôi thực sự đã trải qua.

Quyển thứ hai, tôi viết lại ba lần, sửa lại vô số lần. Đi học nghĩ, tan học sửa, thấy trong sách có câu nào, liền lập tức liên tưởng đến “Tự độ”. Cho nên vận dụng không ít câu thơ, bao gồm cả ca từ của Hà Đồ.

Hai lần trước chỉ viết ngược và ngược, lại tăng thêm mọi dung bình thần, viết như thế nào đều thấy không ổn. Lần viết cuối không tính là hay nhất, chính là vô cùng bình thần.

Cảm động nhất không gì bằng, cười khóc.

Bi thương nhất không gì bằng, cười khóc.

Thân thể con người là có hạn, tình cảm là vô hạn, cho nên Nam Khang không chịu nổi, Tiểu Tô cũng không chịu nổi.

Tôi cảm thấy chính mình không viết ra được cảm giác như vậy.

Nhưng viết xong rồi tôi vẫn rất bi thương.

Xem tốc độ gõ chữ không ngừng, cho nên bi thương của tôi chính là mọi người muốn kết thúc thật nhanh(?). Vừa nghĩ đến, cố sự của họ có thể được vội vã xem lướt qua, thờ ơ đọc qua, tôi liền cảm thấy khó chịu.

Mong muốn những người thuộc quần thể ấy có thể chân chính được xã hội bao dung và hiểu. Mong muốn sau này có một ngày tôi gõ từ “đồng tính luyến”, sẽ không cần phải thêm khoảng cách.

Tôi mười tám tuổi quả thực có một mình từ Nam Kinh đến Thành Đô, sau đó đến Lhasa, cũng đến Hồ Nam xem mặt trời mọc. Hồ Nam rất đẹp, không hổ là thánh hồ. Nhưng mà cảnh mặt trời mọc thực ra cũng không đẹp như vậy đâu.

Đã từng quản lý ở tiệm cà phê rồi, thích cây cà phê.

Mong muốn mọi người cũng có thể thích, mong rằng mọi người có thể giữ được lòng thích những điều mới lạ, tình cảm tinh tế, thử nghiệm nhiều một chút những chuyện mà mình không biết.

Lần sau muốn viết một thiên văn thoải mái.

Đây là tác phẩm đầu tay của tôi, những độc giả trong Tieba vẫn luôn ủng hộ tôi, thật sự cảm ơn các bạn.

=====

Lắm nhầm vớ vẩn của người biên tập: Cuối cùng cũng hoàn lau mồ hôi, còn một đồng hồ đang chờ lắp, nghĩ thôi cũng thấy sợ. Quên, mình có ham hố thêm một chân beta bên nhà Đào đào, chắc là tiến độ ra chương mới sẽ không được như truyện này đâu, quan trọng nhất là 1 chương truyện này ngắn nên mới có hứng làm đó. Thôi, lắm nhầm vớ vẩn xin hết.

Hoàn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi là một người không thích viết “tác giả có lời muốn nói”. Bình thường tôi đọc sách, thấy dưới mỗi chương tác giả thêm vào hai câu, cầu phiếu thắng, giải thích nội dung vở kịch và vân vân đều cảm thấy thật bức bối. Miễn cưỡng đem tôi kéo lại từ trong truyện về hiện thực.

Cho nên, tôi cũng không muốn viết “Tác giả có lời muốn nói.” Có cái gì, nói luôn một lần. Nhấn lại gì đó, trừ phi có thông báo đặc biệt nào đó.

Tôi không hy vọng độc giả của tôi diễn kịch.

Trong lòng đồng thời nghĩ bốn thiên văn. Hiện nay đang bắt đầu làm ba thiên.

Có một cái là trường thiên, cấu tạo khổng lồ. Nghỉ đông bắt đầu tích lũy, viết đến khai giảng liền không viết nổi nữa. Đến bây giờ hai nhân vật chính còn chưa có gặp mặt... Cũng không biết đến lúc nào mới có thể ra mắt mọi người...

Viết đến tâm thần mệt mỏi, lúc nào cũng kẹt văn. Cho nên muốn viết một văn khác điều hòa một chút. Vì vậy mới sinh ra thiên văn này.

Bài này viết rất thuận lợi, cũng không bị kẹt văn. Cảm tình phong phú, nội dung vở kịch đơn giản.

Bài văn này đại khái ba vạn chữ, phỏng chừng hơn mười chương là có thể kết thúc. Một ngày đêm ra một chương.

Một chương hai nghìn.

Dùng điện thoại di động xếp chữ, máy vi tính bị hỏng. Cho nên sẽ tương đối chậm.

Nếu như có thể hết thúc, xem như tác phẩm đầu tiên.

Khụ khụ, tin tưởng bài này có thể làm xong.

Thầy Lâm Thanh Huyền nói tác phẩm cần có hai người độc giả cùng tác giả cùng hoàn thành. Nếu như tôi viết ra lời văn không tốt, không ai đồng cảm vậy xem như không phải là một tác phẩm.

Cho nên, tôi mong muốn độc giả của mình có thể nảy sinh đồng cảm đối với hành văn của mình.

Không thể sinh ra đồng cảm, thỉnh thân thiện đưa ra ý kiến.

Nói cho cùng, chính là không hy vọng bị phun.

Khụ khụ, then chốt còn phải có người xem a...

Nhắc tới “Việt Nhân ca” do Kaiser hát, nghe rất hay, ca từ cũng rất tuyệt. Nghe ca khúc này viết văn rất có cảm giác. Là căn cứ vào các từ trong đoạn văn đam mỹ “Việt Nhân ca” của Hà Đường tiên sinh. Quyển đó cũng rất tuyệt để xem.

Tuy rằng tôi thích nhất chính là “Việt Nhân ca” của Hà Đồ, hắc hắc.

Trên đây, cảm ơn mọi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-do-bat-dac>